

ליקוטי מזרחיים

תורה רפ"ב
אזמרה

וחונים עליה ליקוטי הלכות
ועוד חספות חשובות

מהדורה מיוחדת
עם אותיות גדולות מאירות עיניים

להגדיל שמחתו מאד

לטייל
בתורתו

לעידוד העמקה והתבוננות
בליקוטי מנהר"ן

כדאי ראוי להאדם

וצדקתו עומדת לעד

ככתר עלי ראש גיליון תורה זו, יונצח לשם
ולתפארת הוד, האי תלמיד חכם גאון מופלא
ומופלג, ירא ושולם, דבוק בתורת הצדיק בכל לבו
ונפשו, באהבתה שגה תמיד וכל חפציו לא שוו
בה, זכה וזיכה רבים

הרב החסיד

רבי שלמה אהרן
ב"ר מרדכי הלוי גוטליב ז"ל

אשר עסק כל ימיו בלימוד תורת הצדיק
בעמקות ובהתבוננות

זכות לימוד תורת הצדיק
תעמוד לעילוי נשמתו,
לזכרון עולם ולמזכרת נצח

ת.נ.צ.ב.ה.

קו לסלסל בתורתו

04-627-73-13

1b046277313@gmail.com

תוכן עניינים מורחב

והסבר על מבנה החוברת עם כל ההוספות לתועלת הלומדים

ט..... תורה רפב באותיות גדולות עם סימונים והפניות

כל התורה באותיות גדולות ומאירות עיניים, כתוספת שוליים רחבים לכתיבת הערות, ביאורים, שאלות וחידושים. זהו חידוש של מערכת 'לטייל בתורתו' שרכים וטוכים אהבו והעידו שהדבר שינה אצלם את כל הלימוד. בכדי להקל על הלומד לעבור במהירות מהלימוד במהדרה זו ללימוד בצורת הדף וכן להיפך, שורטטו סימונים מיוחדים במהדרת צורת הדף, עם אותיות בצידו העמוד, שם רשום בכל קטע מספר העמוד שבו מופיע קטע זה במהדרת האותיות הגדולות.

כה..... תורה רפב בצורת הדף עם סימון מיוחד

התורה מונגשת גם בצורת הדף המקורית המודפסת ברוב הדפוסים המצויים, לתועלת אלו שאוהבים ללמוד מתוך המוכר והרגיל. הוספנו סימון מיוחד עם הפניה למהדרה הגדולה ומאירת העיניים (ראה לעיל).

לא..... תורה רפב מליקוטי מוהר"ן מהדרת 'פסוק לי פסוקך'

מהדרה ייחודית בהוצאת 'פסוק לי פסוקך' המקלה על הלומד ללמוד במהירות ובבהירות, תוך שימת לב לפסוק קיטוע וחלוקה מיוחדת של התורה, מועיל מאוד לשינון וזיכרון!

לז..... קיצור ליקוטי מוהר"ן המשולש

לתועלת סיכום התורה והכנתה בדרך פשט הוספנו בחוברת זו את התורה מתוך הספר 'קיצור ליקוטי מוהר"ן המשולש', הכולל את קיצור ליקוטי מוהר"ן כפי שהדפיס מוהרנ"ת, ליקוטי עצות, וליקוטי עצות מהדורא בתרא.

מא..... לעשות מתורות תפילות

כפי שהורה רבינו לעשות מתורות תפילות, הובאה תפילה צ (המיוסדת על תורה רפב) מתוך 'ליקוטי תפילות', באותיות גדולות ומאירות עיניים.

נב..... דפי כתיבה

בסוף החוברת ישנם עמודים בסגנון דפי מחברת לכתיבת חידושים ביאורים ומהלכים.

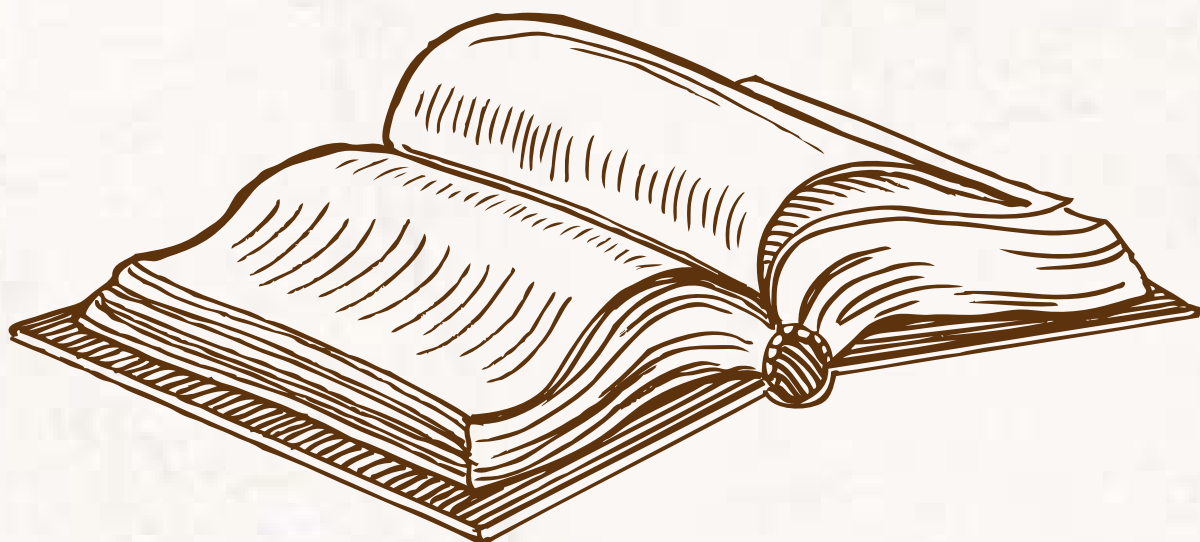
זְכוֹר הַיָּטֵב הַיָּטֵב הַתּוֹרָה
שֶׁל אֲזַמְּרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי,

וּתְעִין שֵׁם יָפָה יָפָה

וְלֹא תִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כִּישְׁנָה

וּתִלַּךְ עִמָּה בְּכָל יוֹם

עלים לתרופה מכתב לז

בשער התורה

שוב אנו עומדים בפתחם של הימים הנוראים, ימי הרחמים והדין מראש חודש אלול הבעל"ט ועד סוף ירח האיתנים שאיתן במצוות ומעשים טובים.

ימים אלו, שבהם ידו של הקב"ה פשוטה לקבל את כל נשמות ישראל, המתעוררים לשוב אל צור חוצבתם, הינם ימים נשגבים ומיוחדים, בהם כל יהודי אוסף בצרורו כמה שיותר זכויות ומעשים טובים, מפשפש במעשיו, דן ושוקל את דרכיו בפלם, אם ראויים הם אם לאו ח"ו. רוח של טהרה ותשובה מתערה ממרום על כל הלכות, וכולם משתוקקים ומבקשים איה היא הדרך לשוב עד ה' אלוקינו בתשובה זכה ושלימה.

ימים אלו מתמזגים אצלנו - חסידי ברסלב - יחד עם ההכנה הרבה, בנענועים וציפיה של חודשים ארוכים, המגיעים לשיאם עם תחילתו של חודש אלול, לקראת הנסיעה הקדושה, הלא היא ההתקבצות המופלאה, מעל לכל גבולות הזמן והמקום של העולם הזה, במקום ציונו הקדוש בימי ראש השנה הק'. ככל שחולפים הימים והשעות נספרות, מבקש ומתפלל כל חסיד למצוא את ההכנה המתאימה ליום הדין בצילו של הרועה הגדול שמקבץ את צאנו, כיצד יבוא ויראה אל מול רבו, באיזה פנים, ומהי הדרך הטובה ביותר להתקשרות הנשמות.

כעת נקרית בידך הזדמנות!

בימים אלו, מתחילים רבבות הלומדים מבקשי ה' בכל רחבי תבל, את התורה הזמנית החדשה - תורה רפ"ב - שתלווה אותנו עד לחודש חשוון הבעל"ט. התורה הזו המוכרת בשמה 'אזמרה', היא לכאורה התורה המפורסמת ביותר, מכל תורתו של המאור הגדול.

כל יסודות 'תורת ההתחזקות', לשמוח בכל נקודה טובה, להכיר בערכו האמיתי של כל יהודי, גנוזים בתוך תורה זו. לא בכדי "הזקיר רבנו, זכרוננו לברכה, מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום". כי בתורה זו מתגלה הדרך הקדושה שעל ידה אפשר להשיב את כל העולם כולו בתשובה, למצוא את הטוב, שעל ידו כל העולם כולו יהיה מוטה לכף זכות, ויצא זכאי ביום הדין הנורא של ראש השנה.

אין לנו את האפשרות להפנות עורף, לסרב, לא להיות חלק ח"ו מרבבות הלומדים שהולכים עתה לשנות את כל העולם עם תורה זו. יש בידנו את כלי הנשק העוצמתי ביותר, שבכוחו להשיב את כל העולם בתשובה שלימה. ועל כן אנו מחויבים, כל מי שיודע קצת את כוחה הגדול של תורה זו, להימנות עם כל אנ"ש ללימוד התורה הזאת בחודשים הקרובים.

עכשיו, אף אחד לא יכול לומר שהליכה עם תורה נמצאת מעבר לים, והיא גם לא בשמים.

תורה רפ"ב - הינה תורה קצרה ושווה לכל נפש. כל מי שעד עתה הרגיש שלימוד ליקוטי מוהר"ן והליכה עם תורה אינה שייכת אליו בפרטיות, יכול בתורה זו להתחיל מחדש לנסות ולטעום את

הטעם המיוחד, את ההתקשרות וההתקרבות העצומה שיש בלימוד זה ברוחו ונשמתו של רבינו הק'. אין עוד תורה כל כך עמוקה מחד גיסא ופשוטה להבנה מאידך גיסא כמו תורה רפ"ב. ועל כן בוודאי שאין אחד בעולם שיכול לומר שהליכה ולימוד בתורה רפ"ב אינה שייכת אליו.

בתורה זו רבינו אף רומז שהצדיק בעצמו, משגיח על כל אותם נשמות השייכים לחלקו והמסתופפים בצל כנפיו, בהשגחה מיוחדת, היכן הם קורים ומה הם לומדים, וכדברי המשנה במסכת שבת "החזן רואה היכן התינוקות קורים". לפי דבריו הקדושים, הרי שרבינו בעצמו, רואה משגיח ומסתכל היטב, לראות היכן – באיזה תורה מתורותיו – עוסקים התינוקות, הלא המה תלמידיו היקרים, שהם כעין אותם תינוקות השייכים לחלקו.

ואם כך, בוודאי השגחה זו אינה רק התעניינות גרידא, אלא בוודאי ההסתכלות של הצדיק היכן התינוקות קורין, זו כביכול שותפות שלו בעצמו באותו הלימוד, דהיינו שהלימוד שלנו מעורר אצלו בעצמו כעין לימוד מחדש של התורה בה אנו עוסקים.

ובפרט כשאנו באים לעסוק בתורה רפ"ב, שם רבינו אכן גילה שהחזן רואה היכן התינוקות קורים, דהיינו שהוא מתבונן בנקודות הטובות של כל אחד, ועל ידי זה הוא מעלה אותם לכף זכות ובונה איתם את המשכן, בוודאי ובוודאי שעל ידי ריבוי הלומדים בתורה זו, השייכים לחלקו של רבינו, תתעורר בעולם הארה חדשה מתורה זו להחיש ולמהר את גאולתנו השלימה.

כמעשינו בתורות הקודמות, גם בחוברת זו השתדלנו להביא לפניכם חוברת מהודרת ומאירת עיניים, מעושרת בכמה וכמה הוספות וחידושים.

כרגיל, הדפסנו את התורה במהדורת צורת הדף, אליה הוספנו גם את המהדורה האהובה על ציבור הלומדים, עם האותיות הגדולות ומאירות העיניים, יחד עם השוליים הרחבים לכתיבת חידושים והערות. כמו כן יש את המהדורה בהוצאת 'פסוק לי פסוקך' המועילה לשינון זיכרון ועיון.

עליהם חונים – ליקוטי תפילות, ליקוטי הלכות. כמו כן, לראשונה הוספנו את החיבור המיוחד 'קיצור ליקוטי מוהר"ן המשולש' באדיבות מכון מסילות, ספר חדש המרכז את כל קיצור התורה, היוצא בימים אלו מתחת מכבש הדפוס.

אנו מקווים שחוברת זו תועיל לכלל הלומדים ותסייע בהפצת ולימוד תורת הנחל נובע בכל העולם, עדי נזכה להבטחה בגאולה השלימה 'אז תמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים'.

מערכת 'לטייל בתורתו'

ליקוטי מזרחי"ן

תורה רפ"ב
'אזמרה לאלקי בעודי'

באותיות גדולות ומאירות עיניים
עם שוליים רחבים לשאלות הערות וחידושים

לטייל
בתורתו
לעידוד הנשק והתבוננות
בליקוטי מזרחי"ן

כָּבֵר מִבְּאֵר אֶצְלָנוּ כַּמָּה עֲצוֹת אֵיךְ לְהַנְצִיל מִמֶּנּוּ וּלְהַחֲיוֹת
אֶת עֲצָמוֹ וּלְשַׁמַּח אֶת עֲצָמוֹ, וּבִפְרֵט עַל יְדֵי הַדָּרֵךְ הַנִּפְלֵא
וְהַנּוֹרָא וְהַנְּשֹׁבֵב שֶׁגִּלָּה אֹרַח הָאֲוֵרוֹת עַל פְּסוּק אֲזַמְרָה
לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי. הִפְךָ בָּהּ וְהִפְךָ בָּהּ וְסִיב וּבִלָּה בָּהּ, וּמִמְנָה
לֹא תִזְוַע, שְׂאִיז לְךָ מִדָּה טוֹבָה מִמֶּנּוּ, וּבְכֹל יוֹם וַיּוֹם
יְהִי הַדָּרֵךְ הַזֶּה בְּעֵינֶיךָ פְּחָדֶשׁ, לְרֵאוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּכֹל
יוֹם כְּאִלּוּ הוּא רְחוּק בְּתַכְלִית הַרְחוּק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּבְזֶה
בְּעֲצָמוֹ דִּיקָא יַחֲיָה וַיִּשְׁמַח אֶת עֲצָמוֹ שְׁבַעֲצָם רְחוּקוֹ
כִּזְהוּ, אֶרֶץ עַל פִּי כֵן עֲדִיז יֵשׁ בִּי מֵעַט שְׂאִינִי רָשָׁע, אֶרֶץ גַּם
יֵשׁ בִּי כַּמָּה וְכַמָּה נִקְדוֹת טוֹבוֹת מִכַּמָּה מִצְוֹת נוֹרָאוֹת
שְׂאִנּוּ מִקִּימִין בְּכֹל יוֹם, אֲשֶׁרִינוּ מֵה טוֹב חֲלֻקְנוּ, אֲלֵמִלָּא
לֹא אֲתִינָא לְעֵלְמָא אֲלֵא לְמִשְׁמַע דָּא דִּינּוּ, אֲלּוּ פִינוּ
מִלָּא שִׁירָה כִּיִּם וְכוּ' וְכוּ'. אִיז אָנוּ מִסְפִּיקִין לְהוֹדוֹת
וְלוֹמַר דִּינּוּ עַל שְׂזִכְיֵנוּ לְשִׁמְעַ הַחֲדוּשׁ הַנְּשֹׁבֵב הַזֶּה.

תורה רפב

דַּע כִּי צָרִיךְ לָדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת. וְאַפִּילוּ
 מִי שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמֹר, צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְמַצּוֹא
 בּוֹ אֵיזָה מַעַט טוֹב, שֶׁבְּאוֹתוֹ הִמַּעַט אֵינוֹ רָשָׁע.
 וְעַל יְדֵי זֶה שֶׁמוֹצֵא בּוֹ מַעַט טוֹב, וְדָן אוֹתוֹ לְכַף
 זְכוּת, עַל יְדֵי זֶה מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּאַמֶּת לְכַף זְכוּת,
 וְיוֹכֵל לְהַשִּׁיבוֹ בְּתַשׁוּבָה.

וְזֶה בְּחִי' (תהלים לו'), "וְעוֹד מַעַט וְאֵין רָשָׁע,
 וְהִתְבוֹנְנֶתָ עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ", הֵיִינוּ
 שֶׁהַפְּסוּק מִזְהִיר לָדוֹן אֶת הַכֹּל לְכַף זְכוּת, וְאֵף
 עַל פִּי שֶׁאֵתָּה רוֹאֶה שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמֹר, אֵף עַל
 פִּי כֵן צָרִיךְ אֵתָּה לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ לְמַצּוֹא בּוֹ מַעַט
 טוֹב שֶׁנֶּשֶׂם אֵינוֹ רָשָׁע. וְזֶהוּ: "וְעוֹד מַעַט וְאֵין

רָשָׁע", שְׁצָרִיךְ אֶתָּה לְבַקֵּשׁ בּוֹ עוֹד מְעַט טוֹב
 שֵׁישׁ בּוֹ עַד־יֵין, שְׁשָׁם אֵינוֹ רָשָׁע; כִּי אֵף עַל פִּי
 שֶׁהוּא רָשָׁע, אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׂאִין בּוֹ מְעַט טוֹב
 עַד־יֵין, כִּי אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׁלֹא עָשָׂה אֵיזָה מְצוּהָ אוֹ
 דָּבָר טוֹב מִיָּמָיו, וְעַל יְדֵי זֶה שְׂאֵתָה מוֹצֵא בּוֹ
 עוֹד מְעַט טוֹב שְׁשָׁם אֵינוֹ רָשָׁע, וְאֵתָה דָן אוֹתוֹ
 לְכַף זְכוּת, עַל יְדֵי זֶה, אֵתָה מְעַלָּה אוֹתוֹ בְּאַמֶּת
 מִכַּף חוֹבָה לְכַף זְכוּת, עַד שִׁישׁוֹב בְּתִשׁוּבָה עַל
 יְדֵי זֶה.

וְזֶהוּ "וְעוֹד מְעַט וְאֵין רָשָׁע", עַל יְדֵי שְׂמוֹצֵא
 בְּהַרְשָׁע עוֹד מְעַט טוֹב, שְׁשָׁם אֵינוֹ רָשָׁע, עַל יְדֵי
 זֶה "וְהִתְבוֹנְנָת" • עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ", הֵיִינוּ
 כְּשֶׁתְּבוֹנֵן וְתִסְתַּכֵּל עַל מְקוֹמוֹ וּמִדְרִיגָתוֹ,
 "וְאֵינְנוּ" שָׁם עַל מְקוֹמוֹ הָרֵאשׁוֹן, כִּי עַל יְדֵי
 שְׂמוֹצֵאִין בּוֹ עוֹד מְעַט טוֹב, אֵיזָה נְקוּדָה טוֹבָה,

וְדַנִּין אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, עַל יְדֵי זֶה מוֹצִיאִין אוֹתוֹ
 בְּאַמֶּת מִכַּף חוֹבָה לְכַף זְכוּת. וְזֶהוּ "וְהִתְבּוֹנְנֶתָ
 עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינֶנּוּ" כַּנִּ"ל. וְהֵבֵן.

וְכֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְמַצּוֹא גַם בְּעֵצְמוֹ, כִּי זֶה יְדוּעַ
 שֶׁצָּרִיךְ הָאָדָם לִיזְהַר מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד,
 וּלְהִרְחִיק הָעֵצְבוֹת מְאֹד מְאֹד, (כַּמְבוֹאָר אֶצְלֵינוּ
 בַּמָּה פְּעָמִים). וְאַפִּילוּ כְּשִׂמְחָתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל
 בְּעֵצְמוֹ, וְרוֹאֶה שְׂאִין בּוֹ שׁוֹם טוֹב, וְהוּא מְלֵא
 חֲטָאִים, וְרוֹצֶה הַבַּעַל דְּבַר לְהַפִּילוֹ עַל יְדֵי זֶה
 בְּעֵצְבוֹת וּמָרָה שְׂחוֹרָה חֵם וְשָׁלוֹם, אֵף עַל פִּי
 כֵּן אֶסוּר לוֹ לִיפּוֹל מִזֶּה, רַק צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ וּלְמַצּוֹא
 בְּעֵצְמוֹ אֵיזָה מְעַט טוֹב, כִּי אֵיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא עָשָׂה
 מִיָּמָיו אֵיזָה מִצְוָה אוֹ דְּבַר טוֹב.

וְאִם שְׂכַנְשַׁמְתְּ חֵיל לְהִסְתַּכֵּל בְּאוֹתוֹ הַדְּבָר הַטּוֹב,
 הוּא רוֹאֶה שֶׁהוּא גַם כֵּן מְלֵא פְּצָעִים וְאֵין בּוֹ מְתוּם,
 הֵינּוּ שֶׁרוֹאֶה שְׁגִם הַמְצוּה וְהַדְּבָר שֶׁבְקָדוּשָׁה
 נְשָׂכָה לַעֲשׂוֹת, הוּא גַם כֵּן מְלֵא פְּנִיּוֹת וּמַחְשָׁבוֹת
 זְרוֹת וּפְגָמִים הַרְבֵּה, עִם כָּל זֶה אֵיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא
 יִהְיֶה בְּאוֹתָהּ הַמְצוּה וְהַדְּבָר שֶׁבְקָדוּשָׁה אֵיזָה
 מְעַט טוֹב, כִּי עַל כָּל פְּנִים אֵיךְ שֶׁהוּא, עַל כָּל
 פְּנִים הָיָה אֵיזָה נְקוּדָה טוֹבָה בְּהַמְצוּה וְהַדְּבָר
 טוֹב שֶׁעָשָׂה.

כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ לְמִצְוֵה בְּעֵצְמוֹ אֵיזָה
 מְעַט טוֹב, כְּדֵי לְהַחֲיֹת אֶת עֵצְמוֹ, וּלְבֹא לְיַדֵּי שְׂמִיחָה
 כַּנִּ"ל, וְעַל יְדֵי זֶה שֶׁמְחַפֵּשׂ וּמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ עַדִּיין מְעַט
 טוֹב, עַל יְדֵי זֶה הוּא יוֹצֵא בְּאַמַּת מִכַּף חוֹבָה לְכַף
 זְכוּת וְיוֹכֵל לָשׁוּב בְּתוֹשֻׁבָה, בְּבַחֲיִנּוֹת וְעוֹד מְעַט וְאֵין
 רָשָׁע וְהַתְּבוֹנֵנֶת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ, כַּנִּ"ל.

הֵינּוּ כְּמוֹ שְׂצָרִיכִין לְדוֹן אַחֲרִים לְכַף זְכוֹת אֲפִילוֹ
 אֶת הָרָשָׁעִים, וְלְמַצּוֹא בָּהֶם אֵיזָה נְקוּדוֹת טוֹבוֹת,
 וְעַל יְדֵי זֶה מוֹצִיאִין אוֹתָם בְּאַמֶּת מִכַּף חוֹבָה
 לְכַף זְכוֹת, בְּבַחֲיוֹ וְעוֹד מְעַט וְכוּ' וְהִתְבוּנָתוֹ וְכוּ',
 כַּנִּ"ל, כְּמוֹ כִּן הוּא אֵצֶל הָאָדָם בְּעַצְמוֹ, שְׂצָרִיךְ
 לְדוֹן אֶת עַצְמוֹ לְכַף זְכוֹת, וְלְמַצּוֹא בְּעַצְמוֹ אֵיזָה
 נְקוּדָה טוֹבָה עֲדִיין, כִּדִּי לְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ שְׁלֹא
 יִפּוֹל לְגַמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּא יְחִיָּה אֶת
 עַצְמוֹ, וַיִּשְׁמַח אֶת נַפְשׁוֹ בְּמַעַט הַטּוֹב שֶׁמוֹצֵא
 בְּעַצְמוֹ, דִּהֵינּוּ מַה שְׂזָכָה לַעֲשׂוֹת מִיָּמָיו אֵיזָה
 מְצוּהָ אוֹ אֵיזָה דְּבַר טוֹב.

וְכֵמוֹ כִּן צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ עוֹד, לְמַצּוֹא בְּעַצְמוֹ עוֹד
 אֵיזָה דְּבַר טוֹב, וְאִף שְׁגַם אוֹתוֹ הַדְּבַר הַטּוֹב
 הוּא גַם כִּן מְעוֹרָב בְּפֶסוּלֵת הָרַבָּה, עִם כָּל זֶה,
 יוֹצֵא מִנְשָׁם גַּם כִּן אֵיזָה נְקוּדָה טוֹבָה, וְכֵן יְחַפֵּשׂ

וילקט עוד הנקודות טובות, ועל ידי זה נעשין
נגונים כמבואר במקום אחר (במאמר 'ויהי מקץ' בסימן נד),
בחי' מנגן בכלי זמר, שהיא בחי' שמלקט הרוח
טובה מן הרוח נכאה עצבות רוח עיין שם;
[והכלל כי נגינה דקדושה היא גבוה מאד מאד
כידוע, ועיקר הניגון נעשה, על ידי בירור הטוב
מן הרע, שעל ידי שמבררין ומלקטין הנקודות
טובות מתוך הרע, על ידי זה נעשין נגונים
וזמירות. עיין שם היטב.]

ועל כן על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו,
ומחיה את עצמו בפה שמחפש ומבקש ומוציא
בעצמו איזה נקודות טובות, ומלקט ומברר אלו
הנקודות טובות, מתוך הרע והפסולת שבו וכו'
כנ"ל, על ידי זה נעשין נגונים כנ"ל. ואזי הוא
יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה'.

כִּי זֶה יְדוּעַ שְׂכֵנֵה־אָדָם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ מִחֲמַת
 גַּשְׁמִיּוֹתוֹ וּמַעֲשָׂיו הָרָעִים שְׂרוּאָה שֶׁהוּא רְחוּק
 מְאֹד מְאֹד מִן הַקְּדוּשָׁה בְּאַמַּת, אֲזִי עַל פִּי רוֹב
 אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל מִחֲמַת זֶה, וְאֵינּוּ יָכוֹל
 לְפַתּוּחַ פִּיו כָּלֵל, מִחֲמַת גּוֹדֵל הָעֲצָבוֹת וְהַמָּרָה
 שְׁחוֹרָה וְהַכְּבִידוֹת שֶׁנוֹפֵל עָלָיו, עַל יְדֵי שְׂרוּאָה
 גּוֹדֵל עוֹצֵם רִיחוּקוֹ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

אֲבָל כְּשֶׁהוּא מְחִיָּה אֶת עֵצְמוֹ עַל פִּי הָעֵצָה
 הַנִּ"ל, דְּהֵינּוּ שְׂאֵף עַל פִּי שִׂוְדַע בְּעֵצְמוֹ שִׂישׁ לוֹ
 מַעֲשִׂים רָעִים וְחַטָּאִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְהוּא רְחוּק
 מְאֹד מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֵף עַל פִּי כֵּן הוּא
 מְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמוֹצֵא בְּעֵצְמוֹ עַדִּיּוֹן אִיזָה נְקוּדוֹת
 טוֹבוֹת כַּנִּ"ל, וּמְחִיָּה וּמְשַׁמַּח אֶת עֵצְמוֹ בְּזֶה, כִּי
 בּוֹדָאֵי רְאוּי לְהָאָדָם לְהַגְדִּיל שְׂמַחְתּוֹ מְאֹד בְּכָל
 נְקוּדָה וּנְקוּדָה טוֹבָה מְקוּדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל שְׂמוֹצֵא

בְּעֵצְמוֹ עֲדִיין, וְאֵזִי כְּשִׂמְחָהּ וּמְשִׂמַח אֶת עֵצְמוֹ
עַל יְדֵי זֶה כִּנֵּ"ל, אֵזִי הוּא יְכוּל לְהִתְפַּלֵּל וּלְזַמֵּר
וּלְהוֹדוֹת לָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת (תהלים קמו) "אֲזַמְּרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדֵי",
"בְּעוֹדֵי" דִּי יִקָּא, הֵינֵנו, עַל יְדֵי בְּחִינַת הָעוֹד
נְשִׂי נְשִׂאֵנִי מוֹצֵא בְּעֵצְמֵי בְּחִינוֹת עוֹד מְעַט וְאִין
רָשַׁע כִּנֵּ"ל, עַל יְדֵי אֹתָהּ הַנְּקוּדָה עַל יְדֵי זֶה
אוֹכֵל לְזַמֵּר וּלְהוֹדוֹת לָהּ כִּנֵּ"ל. וְזֶהוּ אֲזַמְּרָה,
"אֲזַמְּרָה" דִּי יִקָּא, הֵינֵנו זְמִירוֹת וְנִגּוּנִים שְׂנַעֲשִׂין
עַל יְדֵי שְׂמֵלֶקֶט הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת כִּנֵּ"ל.

[וְהַזְהִיר רַבֵּינוּ ז"ל מְאֹד לֵילֵךְ עִם הַתּוֹרָה הַזֹּאת,
כִּי הוּא יְסוּד גָּדוֹל לְכָל מִי שֶׁרוֹצֵה לְהִתְקַרֵּב
לַיהוָה יִתְבָּרֵךְ, וּלְבַל יֵאָבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חַס
וְשָׁלוֹם. כִּי רוֹב בְּנֵי אָדָם שֶׁרְחוּקִים מֵהַיְשָׁם

יִתְבָּרַךְ, עֵיקַר רִיחֻקָם הוּא מִחֲמַת מָרָה שְׁחֹרָה
 וְעֲצָבוֹת, מִחֲמַת שְׁנוּפְלִים בְּדַעְתָּם, מִחֲמַת
 שְׂרֹאִים בְּעֲצָמָם גּוֹדֵל קִילְקוּלָם שֶׁקְלָקְלוּ
 מִעֲשִׂיהֶם כָּל אֶחָד כָּפִי מֵה שִׁיּוּדַע בְּעֲצָמוֹ אֶת
 נַגְעֵי לְבָבוֹ וּמִכְאוּבָיו, וּמִחֲמַת זֶה, הֵם נוֹפְלִים
 בְּדַעְתָּם, וְרוּבָם מִיֵּאֲשִׁים עֲצָמָן לְגַמְרֵי, וְעַל יְדֵי
 זֶה אֵינָם מִתְפַּלְּלִים בְּכוּוֹנָה כָּלֵל, וְאֵינָם עוֹשִׂים
 אֲפִילוֹ מֵה שֶׁהָיוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת עַדִּיּוֹן.

עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁכִּיל מְאֹד עַל דְּבַר זֶה, כִּי
 כָּל הַנְּפִילוֹת שֶׁבְּדַעְתּוֹ, אֵיךְ עַל פִּי שֶׁהוּא מִחֲמַת
 מִעֲשִׂים רָעִים שֶׁעָשָׂה בְּאֵמֶת, עִם כָּל זֶה, הַנְּפִילָה
 שֶׁבְּדַעְתּוֹ, וְהַעֲצָבוֹת וְהַמָּרָה שְׁחֹרָה שְׁנוּפֵל
 עָלָיו עַל יְדֵי זֶה, הַכֹּל הוּא רַק מִעֲשִׂי בַעַל דְּבַר,
 שֶׁמִּחֲלִישׁ דַּעְתּוֹ כְּדִי לְהַפִּילוֹ לְגַמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם,
 עַל כֵּן, צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק מְאֹד, לִילֵךְ עִם הַתּוֹרָה

הזאת לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט
טוב ונקודות טובות וכו', כנ"ל, ועל ידי זה יהיה
וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדיין, ויוכל
להתפלל ולומר ולהודות לה', בבחינת אומרה
לאלקי בעודי כנ"ל, ועל ידי זה יזכה לשוב באמת
אל ה' כנ"ל.]

ודע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהיינו
ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד
מישראל, אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא
יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני
העמוד, הוא נקרא שליח ציבור, וצריך שיהיה
נשלח מכל הציבור, דהיינו שצריך שיקבץ כל

נְקוּדָה טוֹבָה שֶׁנִּמְצָא בְּכָל אֶחָד מֵהַמְתַּפְּלִיין,
 וְכָל הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת יִהְיוּ • נְכַלְלִין בּוֹ, וְהוּא
 יַעֲמוּד וַיִּתְפַּלֵּל עִם כָּל הַטוֹב הַזֶּה, וְזֶהוּ שְׁלִיחַ
 צִיבּוֹר. וְצָרִיךְ שְׂיִהְיֶה בּוֹ בְּחִינַת גְּבוּהַ כָּזוֹ, שֶׁעַל
 יָדֵי זֶה, יִהְיוּ כָּל הַנְּקוּדוֹת תְּאֵבִים אֱלֹיו, וַיִּהְיוּ
 נְכַלְלִין בּוֹ.

וּמִי שֶׁיִּכּוֹל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים הַנִּ"ל, דִּהְיִינוּ שֶׁיִּכּוֹל
 לָדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת, אֲפִילוֹ אֶת הַקְּלִים
 וְהַרְשָׁעִים, כִּי מִשְׁתַּדֵּל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ לְמִצּוֹא
 בְּכוֹלָם נְקוּדוֹת טוֹבוֹת כַּנִּ"ל, שֶׁעַל יָדֵי זֶה נַעֲשִׂין
 נְגוּנִים, כַּנִּ"ל, זֶה הַצַּדִּיק שֶׁאוֹחֵז בְּמַדְרִיגָה זֹאת,
 הוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת חֲזָן וּשְׁלִיחַ צִיבּוֹר, דִּהְיִינוּ
 לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הָעֲמוּד, כִּי הוּא יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת זוֹ
 הַצַּרִּיכָה לְהַשְׁלִיחַ צִבּוֹר הַהֲגוֹן בְּאַמֶּת, שֶׁצָּרִיךְ
 שְׂיִהְיֶה בּוֹ בְּחִי' שְׂיִהְיוּ כָּל הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת תְּאֵבִים

אֵלָיו וַיְהִי נִכְלָלִין בּוֹ כַּנִּ"ל, כִּי הוּא יָכוֹל לְקַבֵּץ
כָּל הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת שֶׁנִּמְצְא בְּכָל אֶחָד מֵיִשְׂרָאֵל
אֲפִילוֹ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל כַּנִּ"ל.

וְדַע, שֵׁישׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר רוֹעָה, וְהוּא בְּחִינּוֹת
מֹשֶׁה, שֶׁהוּא רַעֲיָא מְהִימָנָא, וְזֶה הַרוֹעָה הוּא
עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן.

וְדַע שֶׁתְּנוּקוֹת שֶׁל בַּיִת רַבֵּן מְקַבְּלִים הֶבֶל פִּיהֶם
שֶׁאֵין בּוֹ חֶטָּא מִזֶּה הַמִּשְׁכָּן. וְעַל כֵּן הִתְיַנּוֹק
כְּשֶׁמִּתְחִיל לְקָרוֹת וּלְהַכְנִים בַּתּוֹרָה, הוּא מִתְחִיל
מִן וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא אֶל"ף זַעֲיָרָא, כִּי
וַיִּקְרָא מִדְּבַר מִגִּמְרַת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁאֵז קָרְאוּ

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמּוֹ מִהַמְּשָׁכָן, וְעַל
 כֵּן מִשָּׁם מִתְחִילִין הַתִּינוּקוֹת, כִּי מִשָּׁם מְקַבְּלִין
 הֶבֶל פִּיהֶם כַּנִּ"ל, וּמִשָּׁם מִתְחִילִין לְקָרוֹת וּלְהַכָּנִים
 לְתוֹךְ הַתּוֹרָה.

וְדַע שֶׁכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁבִּדּוֹר כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא
 בְּחִינַת רוּעָה, כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ
 בְּחִינַת מִשָּׁה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, הוּא
 עוֹשֶׂה בְּחִינַת מְשָׁכָן, שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת
 הֶבֶל פִּיהֶם כַּנִּ"ל. וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, לְפִי
 בְּחִינַת הַמְּשָׁכָן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לוֹ תִּינוּקוֹת
 שֶׁהֵם מְקַבְּלִין מִשָּׁם. נִמְצָא שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
 מִצְּדִיקֵי הַדּוֹר, סֵךְ תִּינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל
 פִּיהֶם מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, כַּנִּ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת מַה נִּשְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שבת לג:)
 שֶׁתִּינוּקוֹת נִתְּפָסִין עַל עֶזְרַת הַדּוֹר שֶׁנֶּאֱמַר: "וְרָעִי
 אֶת גְּדֵי־תֵיךְ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים" שֶׁמִּתְּמַשְׁכְּנִין
 עַל הָרוּעִים, וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים", שֶׁהֵם
 מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִבְּחִינַת הַמִּשְׁכְּנוֹת שֶׁל
 הָרוּעִים, דִּהְיִינוּ הַצַּדִּיקִים שֶׁבַדּוֹר, שֶׁכָּל אֶחָד
 עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן כֵּן"ל.

אֵךְ לֵידַע כָּל זֹאת, דִּהְיִינוּ לְדַעַת כָּל צַדִּיק
 וְצַדִּיק, אִיזָה הֵם הַתִּינוּקוֹת הַשְּׂיִיכִים לוֹ, וְכַמָּה
 הֵם מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלֵידַע כָּל הַבְּחִינּוֹת שֶׁיֵּשׁ
 בָּזֶה, וְהַדּוֹר שֶׁיָּבֵא מֵהֶם עַד הַסּוּף, דַּע, מִי
 שֶׁיּוּכַל לַעֲשׂוֹת נִיגוּנִים הֵן"ל, הוּא יְכוּל לֵידַע
 כָּל זֶה.

וְזֶהוּ סוּד מַה נְשֹׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בַּמִּשְׁנָה (שבת י"א)
 'בְּאַמַּת אָמְרוּ הַחֲזֵן רוֹאֵה הֵיכָן תִּינוּקָת קוֹרְאִים'.
 'הַחֲזֵן', דִּהְיִינוּ מִי שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַנְּגוּנִים הַנ"ל,
 נֶשֶׁהוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת חֲזֵן וְנִשְׁלִיחַ צְבוּר לְהַתְּפִיל
 לְפָנָי הָעֵמוּד כַּנ"ל, הוּא רוֹאֵה וְיוֹדֵעַ 'הֵיכָן
 הַתִּינוּקָת קוֹרְיִין', הֵינּוּ אֵצֶל אֵיזָה צַדִּיק הֵם
 מְקַבְּלִין הַבֵּל פִּיהֶם, נִשְׁעַל יָדוֹ הֵם קוֹרְאִין וְנִכְנָסִין
 בְּהַתּוֹרָה כַּנ"ל.

וְשִׂמְחַ בְּנֵי וְכָל אוֹהֲבֵינוּ בְּכָל נִקְדָּה וְנִקְדָּה
טוֹבָה מִקְדָּשֵׁת יִשְׂרָאֵל שְׂזַכֵּינוּ.

וְאֶתְמוּל חֲזַרְתִּי עִם אֶחָד הַתּוֹרָה אֲזַמְּרָה לְאַלְמֵי בְּעוֹדֵי,
וְנַעֲשִׂית בְּעֵינַי כַּחַדְשָׁה מִמֶּשׁ,

וְהַנֶּשֶׁם יִתְבָּרַךְ יִזְכְּנוּ לִילְדָה עֲמָה בְּכָל
יוֹם וּבְכָל עֵת כִּי נִפְלְאָת הִיא, מַעֲשֵׂי ה'
הַמָּה, גְּדוּלִים מַעֲשֵׂי ה' אֲשֶׁר הַפְּלִיא
לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ, מָה אֲדַבֵּר,

חֲזִקוּ וְאַמְצוּ מְאֹד בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ כָּל אֶחָד
מִמְּקוֹם שֶׁהוּא

כִּי כָּל חַיּוֹתֵינוּ וְקִיּוּמֵנוּ הִיא בְּכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה
וּבְכָל נִקְדָּה וְנִקְדָּה מִה שְׁמוֹשְׁכִים עֲצָמָם בְּכָל
פַּעַם מִרַע לְטוֹב. וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אִידָה שֶׁהוּא
כָּל חַיּוֹתוֹ וְקִיּוּמוֹ מִזֶּה,

וְסוֹף כָּל סוֹף נָשׁוּב כְּלָנוּ לְהַנֶּשֶׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי זֶה.

ליקוטי מזרחי"ן

תורה רפ"ב
'אזמרה'

כצורת הדף

לטייל
בתורתו
לעידוד הנשק והתבוננות
בליקוטי מזרחי"ן

הַכֹּפֶל הַדָּבָר בְּאַזְהָרָה כְּפוֹלָה וּמִשְׁלֵשֵׁת שְׁלֵא יִהְיֶה לְךָ
שׁוּם מָרָה שְׁחֹרָה מְזָה. וְלִסְלֵק הָעֵינַן מִדַּעְתְּךָ לְגַמְרִי,
וְלִבְלִי לְהִתְפַּחַד כָּלֵל, רַק לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה, וְתִחְזֹר
לְהִתְחִיל מִחֻדָּשׁ לִילְךָ עִם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲזַמְרָה
לְאַלְמִי בְּעוֹדִי, וְתִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ חֻדָּשָׁה לְגַמְרִי, וְעַל
יְדֵי זֶה תֻּכַּל לְשִׂמְחָה וְלְהִתְחַזֵּק, מְנַחֵה לַה' וְיוֹשֵׁעַ
לְךָ בְּכָל עֵינֶיךָ וְאַלְמֵלֵא לֹא אֶתִינָא לְעֵלְמָא
אֶלֵא לְמִשְׁמַע הַתּוֹרָה אֲזַמְרָה דִּינֵנו,
וְאַל תִּשְׁכַּח שְׁתַּהֲלֵה לְאֵל
הַיִּיתָ עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַזֹּהָ
בְּתוֹךְ עֵדָה קְדוּשָׁה וְנוֹרָאָה
כְּזֹאת. וּכְבֹר הַזֹּהִירֵנוּ הוּא
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה שְׁמִי שֶׁהוּא אֶצְלוּ
עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה צְרִיךְ לְשִׂמְחָה
בְּכָל הַשָּׁנָה, וְאָמַר בְּפִרוּשׁ אֲכֹלוּ
מִעֲדָנִים וּשְׂתוּ מִמֵּתִקִּים כִּי חֲדוֹת
ה' הֵיא מְעֻזְכֶם, כִּי הַמְקַרָא
הַזֶּה נֶאֱמַר עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ליקוטי רפ רפא אומרה לאלקי בעודי רפ מוחרין קבא.

חכמים, ונאמר עליו "שמח וזבולון", על כל זה, נקרא "צאתך", נגד עבודת התורה שהיא בחינות "יששכר באהלך", כי אף על פי כן, עבודת התורה למעלה יותר.

וכן כל מדרגה ומדרגה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה - נקראת המדרגה שלמטה "צאתך", נגד המדרגה שלמעלה, שהיא נקראת "אהלך"; ואפילו מי שעובד השם ותרבוד בדביקות - עם כל זה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפילו דביקות בחינת "צאתך".

וזהו "בי תצא", היינו בחינת המשא ומתן, כנ"ל. וזהו: "למלחמה על אויבך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים, כנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם, כנ"ל. וזהו "ונתנו ה' אלקיך בידך", זה בחינות אמונה, כמו שכתוב: (שמות י') "ויהי ידיו אמונה"; כי על ידי אמונה - מעלין הניצוצות, כנ"ל. וזהו "ושבית שביו", זה בחינות התורה, כמו שכתוב: (תהלים סח) "עלית למרום שבית שבי", כנ"ל.

רפא אפילו אדם פשוט אם ישב עצמו על הספר, ויסתכל על אותיות התורה - יכול לראות חדשות ונפלאות; היינו, שעל ידי הסתכלות היטב היטב על אותיות התורה - יתחילו האותיות להאיר ולהצטרף, בבחינת אותיות 'בולטות' ומצטרפות שאמרו רבותינו ז"ל, (יבמ ע"ג) ואז יראה נפלאות ציוריים חדשים; ויכולין לראות בהספר מה שבעל המחבר לא כיוון לזה כלל.

וזה, אפשר אפילו לאדם פשוט; כי אדם גדול, יכול לראות זאת בלא יגיעה, רק אפילו אדם פשוט לגמרי יכול להשיג ולראות חדשות, כנ"ל, אם ישב עצמו ויסתכל ויסתכל על אותיות התורה, כנ"ל; אך שלא יעמיד הדבר לנסיון, כי יוכל להיות, שאז דווקא לא יראה כלל, אך אף על פי כן, יכול להשיג לזה אפילו אדם פשוט, כנ"ל.

רפב דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות. ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע. ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה.

וזה בחי' (תהלים לו), "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו", היינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף על פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצוא בו מעט טוב ששם אינו רשע. וזהו: "ועוד מעט ואין רשע", שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדיין, ששם אינו רשע; כי אף על פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדיין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו, ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על ידי זה, אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישבו בתשובה על ידי זה.

וזהו "ועוד מעט ואין רשע", על ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, על ידי זה "והתבוננת

דברי המשא ומתן - כולם הם תורה, כי עכשיו נעשה מהכל דין תורה, כנ"ל. והכל לפי הפנים, כי יש אחד שאין עונשו רק שצריך לדון, אבל זוכה בדיון, רק שמראין לו שפנים, כנ"ל; אבל יש אחד שעקר יותר המשא ומתן מן התורה, אזי עונשו יותר, שגם אינו זוכה בדיון.

כי באמת, כשעושים משא ומתן - צריך שיהיה רק חיזונית המחשבה בתוך המשא ומתן, אבל פנימיות מחשבתו צריך לקשר אל התורה, כנ"ל.

גם צריך אמונה בהמשא ומתן; דהיינו, שישא ויתן באמונה, ויהיה הדיבור דיבור אמת, כמה שאמרו: (שבת לא) 'נשאת ונתת באמונה?' כי משא ומתן, הוא בחינות שמשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו; כי יש קדושות נפולות, היינו בחינות ניצוצות שנפלו, ועל ידי משא ומתן - מנשאין ומרימין אותן, ונותנין אותן למקומן, וזה בחינות משא ומתן, כנ"ל.

ועיקר ברור הניצוצות מן הקליפות - הוא על ידי אמונה, כי דרך האמונה לשכון תמיד אצל אלו הקדושות הנפולות, בבחינות (יחזקאל ה) "ואת ירושלים בתוך הגוים שמתיה, וסביבותיה ארצות", ו"ירושלים", היא "קריה נאמנה", בחינות אמונה - היא שוכנת "בתוך הגוים", ו"סביבותיה וכו'", כי היא ביניהם תמיד, כנ"ל; ועל כן, אלו הניצוצות שנפלו - הם נדבקים ונתאחזין סביבות האמונה, והיא מעלה אותם משם; ועל כן צריך לעשות משא ומתן באמונה, שעל ידי האמונה מעלין הניצוצות, כנ"ל, שזה עיקר בחינות משא ומתן, להעלות הניצוצות, כנ"ל.

וזה בחינות פנימיות חב"ד (ח'קמה בינה דעת) דעשיה, שעולה אל היצירה, ומלכות דעשיה עולה מן הקליפות.

'יצירה', היא בחינת וא"ו, שהיא בחינת התורה; (כמוא בווהר הקדוש) ועל ידי שמקשר פנימיות מחשבתו, בשעת עשיות המשא ומתן, אל התורה, כנ"ל - זהו בחינת פנימיות המוחין דעשיה, היינו של המשא ומתן, שהוא בחינות עשיה, שעולה אל היצירה, דהיינו התורה, כנ"ל.

ומלכות דעשיה, היינו בחינות האמונה שבמשא ומתן, כנ"ל - עולה מן הקליפות, כי היא מקברת הניצוצות מהם, ועולה מהם; ועל ידי שעלה חב"ד דעשיה ליצירה - על ידי זה יש מקום למלכות לעלות לעשיה.

גם, על ידי זה שעולה חב"ד ליצירה, דהיינו על ידי שמקשר מחשבתו אל התורה - על ידי זה מקבלת האמונה פח לברר הניצוצות מן הקליפות ולעלות מהם; כי בלא זה הפח - היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס ושלום; אך על ידי שמקשרין פנימיות המחשבה אל התורה, מקבלת פח לעלות, כנ"ל; ואזי נעשית מלחמה, כי צריך ללחום עמם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פירושו: (דברים כא) "בי תצא למלחמה וכו'". "בי תצא", זה בחינות משא ומתן, בחינות (דברים לו) "שמח וזבולון בצאתך וכו'"; כי משא ומתן נקרא בחינות "צאתך", כי אף על פי שזבולון ויששכר שוים, מחמת שזבולון היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו "שמח וזבולון", על כל זה, נקרא: "צאתך", ויששכר: "אהלך"; כי אף על פי כן, עבודת התורה היא פנימיות יותר, והיא למעלה מעבודת המשא ומתן; אף על פי שגם המשא ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק את התלמיד

על מקומו ואיננו", היינו כשתבונן ותסתכל על מקומו ומדריגתו, "ואיננו" שם על מקומו הראשון, כי על ידי שמוציאין בו עוד מעט טוב, איזה נקודה טובה, ודנין אותו לכף זכות, על ידי זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות. וזהו "והתבוננת על מקומו ואיננו" כנ"ל. והבן.

וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזוהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד, (כמבואר אצלנו כמה פעמים). ואפילו בשמחתחיל להסתכל בעצמו, ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומה שחורה חס ושלום, אף על פי כן אסור לו ליפול מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב.

ואף ששמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פגעים ואין בו מתום, היינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדושה שזכה לעשות, הוא גם כן מלא פגיות ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדושה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקודה טובה בהמצוה והדבר טוב שעשה.

כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה כנ"ל, ועל ידי זה שמתחפש ומוציא בעצמו עדיין מעט טוב, על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו, כנ"ל.

היינו כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות אפילו את הרשעים, ולמצוא בהם איזה נקודות טובות, ועל ידי זה מוציאין אותם באמת מכף חובה לכף זכות, בבחי' ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו', כנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקודה טובה עדיין, כדי לחזק את עצמו שלא יפול לגמרי חס ושלום, רק אדרבא יחיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוציא בעצמו, דהיינו מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב.

וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מעורב בפסולת הרבה, עם כל זה, יוציא משם גם כן איזה נקודה טובה, וכן יחפש וילקט עוד הנקודות טובות, ועל ידי זה נעשין נגונים במבואר במקום אחר (כמאמר יודי מקן בסיון נד), בחי' מנגן בכלי זמר, שהוא בחי' שמלקט הרוח טובה מן הרוח נכאה עצבות רוח עיין שם; [והכלל כי נגינה דקדושה היא גבוה מאד מאד בידוע, ועיקר הניגון נעשה, על ידי בירור הטוב מן הרע, שעל ידי שמבררין ומלקטין הנקודות טובות מתוך הרע, על ידי זה נעשין נגונים ומירות. עיין שם היטב.]

ועל כן על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו, ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוציא בעצמו איזה נקודות טובות, ומלקט ומברר

אלו הנקודות טובות, מתוך הרע והפסולת שבו וכו' כנ"ל, על ידי זה נעשין נגונים כנ"ל. ואזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה. כי זה ידוע שכשהאדם נופל בדעתו מחמת גשמייתו ומעשיו הרעים שרואה שהוא רחוק מאד מאד מן הקדושה באמת, אזי על פי רוב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה, ואינו יכול לפתוח פיו כלל, מחמת גודל העצבות והמרה שחורה והכבדות שנופל עליו, על ידי שרואה גודל עוצם ריחוקו מהשם יתברך.

אבל כשהוא מחיה את עצמו על פי העצה הנ"ל, דהיינו שאף על פי שידע בעצמו שיש לו מעשים רעים וחטאים הרבה מאד, והוא רחוק מאד מאד מהשם יתברך, אף על פי כן הוא מחפש ומבקש ומוציא בעצמו עדיין איזה נקודות טובות כנ"ל, ומחיה ומשמח את עצמו בזה, כי בוודאי ראוי להאדם להגדיל שמחתו מאד בכל נקודה ונקודה טובה מקדושת ישראל שמוציא בעצמו עדיין, ואזי כשמחיה ומשמח את עצמו על ידי זה כנ"ל, אזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה.

וזה בחינת (תהלים קכו) "אזמרה לאלקי בעודי", "בעודי" דייקא, היינו, על ידי בחינת העוד שלי שאני מוציא בעצמי בחינות עוד מעט ואין רשע כנ"ל, על ידי אותה הנקודה על ידי זה אוכל לזמר ולהודות לה כנ"ל. וזהו אזמרה, "אזמרה" דייקא, היינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות כנ"ל.

[וזהוהיר רבינו ז"ל מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולכל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום. כי רוב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עיקר ריחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גודל קילקולם שקלקלו מעשיהם כל אחד כפי מה שידע בעצמו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה, הם נופלים בדעתם, ורובם מייאשים עצמן לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים בכוונה כלל, ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדיין.

על כן צריך האדם להשפיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבדעתו, אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה, הנפילה שבדעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי זה, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחליש דעתו כדי להפילו לגמרי חס ושלום, על כן, צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכו', כנ"ל, ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה לישועה עדיין, ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה, בבחינת אזמרה לאלקי בעודי כנ"ל, ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל.]

ודע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהיינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפילו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שליח ציבור, וצריך שיהיה נשלח מכל הציבור, דהיינו שצריך שיבקץ כל נקודה טובה שנמצא בכל אחד מהמתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו

נכללין בו, והוא יעמוד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזהו שליח ציבור. וצריך שיהיה בו בחינה גבוהה כזו, שעל ידי זה, יהיו כל הנקודות תאבים אליו, ויהיו נכללין בו.

ומי שיכול לעשות נגונים הנ"ל, דהיינו שיכול לדון את כל אדם לכף זכות, אפילו את הקלים והרשעים, כי משתדל לחפש ולבקש למצוא בכלם נקודות טובות כנ"ל, שעל ידי זה נעשין נגונים, כנ"ל, זה הצדיק שאוחז במדרגה זאת, הוא יכול להיות חזן ושליח ציבור, דהיינו להתפלל לפני העמוד, כי הוא יש בו בחינה זו הצריכה להשליח צבור ההגון באמת, שצריך שיהיה בו בחי' שיהיו כל הנקודות טובות תאבים אליו ויהיו נכללין בו כנ"ל, כי הוא יכול לקבץ כל הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל אפילו בפושעי ישראל כנ"ל.

וידע, שיש בכל דור ודור רועה, והוא בחינת משה, שהוא רעי מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן.

וידע שתנוקת של בית רבן מקבלים הכל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן. ועל כן התינוק בשמתחיל לקרות ולהכנס בתורה, הוא מתחיל מן ויקרא אל משה, שהוא אל"ף ועירא, כי ויקרא מדרב מנמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן משם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הכל פיהם כנ"ל, ומשם מתחילין לקרות ולהכנס לתוך התורה.

וידע שכל הצדיקים שבדור כל אחד ואחד הוא בחינת רועה, כי בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה, וכל אחד ואחד לפי בחינתו, הוא עושה בחינת משכן, שמשם מקבלין התינוקות הכל פיהם כנ"ל. וכל אחד לפי בחינתו, לפי בחינת המשכן שהוא עושה, כמו כן יש לו תינוקת שהם מקבלין משם. נמצא שיש לכל אחד ואחד מצדיקי הדור, סף תינוקת שהם מקבלין הכל פיהם ממנו, כל אחד לפי בחינתו, כנ"ל.

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת לג:) שתינוקת נתפסין על עון הדור שנאמר: "ורעי את גדיותיך על משפנות הרועים" שמתמשכנין על הרועים, וזהו: "על משפנות הרועים", שהם מקבלין הכל פיהם מבחינת המשפנות של הרועים, דהיינו הצדיקים שבדור, שכל אחד עושה משכן כנ"ל.

אך לידע כל זאת, דהיינו לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שקבא מהם עד הסוף, דע, מי שיוכל לעשות נגונים הנ"ל, הוא יכול לידע כל זה.

וזהו סוד מה שאמרו רבותינו ז"ל במשנה (שבת יא) 'באמת אמרו החזן רואה היכן תינוקת קוראים'. 'החזן', דהיינו מי שיכול לעשות הנגונים הנ"ל, שהוא יכול להיות חזן ושליח צבור להתפלל לפני העמוד כנ"ל, הוא רואה ויודע 'היכן התינוקת קורין', היינו אצל איזה צדיק הם מקבלין הכל פיהם, שעל ידו הם קוראין ונכנסין בהתורה כנ"ל.

תהלה לאל אחרון וראשון. תם ונשלם ספר הראשון.

ואלה מוסר על הראשונים, ליקוטים חדשים שלקמתי מהחברים, מפיהם ומפי בתכם, שלא הובאו בראשונים:

כי זה היה בחינת "טוב", וזה היה בחינת "חסד"; כי אמרו רבותינו ז"ל: (ערוכין ג) 'דוד דגלי מסכתא - כתיב ביה: "יראך ויראני וישמחו", שאול דלא גלי מסכתא - כתיב ביה: "אל כל אשר יפנה ורשע"; היינו, כנ"ל: כי 'שאול, דלא גלי מסכתא' - זהו בחינת "טוב", דטוביה גניז בגויה; אבל 'דוד, דגלי מסכתא', שהיה מלמד תורתו לרבים - זהו בחינת "חסד", דאתפשט לבר', בחינת "תורת חסד על לשונה"; ומחמת זה היה ביניהם מחלוקת.

כי המחלוקת הוא בחינת רעמים, כמוכא במקום אחר; (בסין נו) ואיתא שהרעמים נעשין על ידי שיוצאין אידים חמים כמו אש, והעננים שואבין אותן האדירים חמים, ומחמת ששואבין אותם האדירים הרבה, עד שאין יכולין להחזיקם בתוכם - על ידי זה נבקע הענן, ומזה נעשין רעמים; וזה בחינת מחלוקת הנ"ל, כי מחמת שהתורה, שהיא בחינת אש, כמו שכתוב (ירמיה גב) "הלא כה דברי פאש וכו'", היא עצורה בלב פאש בוערת, מחמת שאינו מגלה אותה - על ידי זה בוקעת ויוצאת, בבחינת רעמים, שהוא

(שמעתי בשמו איזה דברים יקרים מתורה נפלאה, אך כפי הנראה שחסר מהם הרבה; אך אף על פי כן, ארשום מה ששמעתי):

רפג דע, כי יש שני צדיקים, שהם משורש אחד, ואף על פי כן, יש ביניהם מחלוקת; זה מחמת שאחד משנה מדתו שבשורשו.

וזה בחינת מחלוקת שבין שאול ודוד. כי כתיב: (תהלים גב) "אך טוב וחסד ורדפוני", ואיתא בזהר הקדוש: (תרומה קסח) 'היינו "טוב" היינו "חסד"? אלא "טוב" - טוביה כליל בגויה, "חסד" - דאתפשט לבר'; וזה בחינת שני צדיקים ששניהם משורש אחד, רק שזה בחינת "טוב, שטוביה כליל בגויה, דהיינו שאינו מגלה תורתו לאחרים; והשני הוא בחינת "חסד", דאתפשט לבר', שמגלה תורתו לאחרים, שזהו בחינת חסד, בחינת "תורת חסד על לשונה"; (עין טובה מטו) ועל ידי זה יש ביניהם מחלוקת.

וזה בחינת המחלוקת שהיה בין שאול ודוד, ששניהם היו צדיקים גדולים, ואף על פי כן היה ביניהם מחלוקת; היינו מחמת בחינות הנ"ל,

אהובי בני חביבי. כבר שמעתי צעקתך כמה פעמים וכבר השבתי לך הרבה בפה ובכתב, עם כל זה נכמרו מעי עליך ואני תולה עיני למרום, ומצפה להשיב נפשך בדברי אמת. על כן אמרתי עתה לנטות ידי במכתב אליך. אם כי עדין בשבוע זאת לא קבלתי מכתבך. וגם אין אתי יודע עד מה. מה לכתב. עם כל זה אי אפשר לבית המדרש בלא חדוש. ובפרט דברי אדוננו מורנו ורבינו זכר צדיק וקדוש לברכה שהם עמקים מני ים. ומתחדשים בכל עת. והעקר הוא כי כפי דבריך ומרירת צעקתך נראה כאלו כבר שכחת חס ושלום התורה והשיחה הקדושה של אומרה לאלקי בעודי, או שכבר נתישנה אצלך כל כך עד שאין אתה מחיה ומשיב נפשך על ידה פראוי. על כן מעת קריתי מכתבך נתעוררתי לחזור ולהזכירך נעימת אמתת קדשת התורה הנז'ל עם עוד כמה תורות ושיחות קדושות השייכים לזה, והעקר לילך בהם בפשיטות בכל יום מחדש. ואדרבא דוקא על ידי שמסתפלין ומחשבין עצמו שהמצולות ים שוטפין עליו מכל צד וכו'. וכמעט כמעט חס ושלום חס ושלום. צריכין דוקא על ידי זה להזכיר עצמו את כל דברי התורה הנז'ל, כי הלא אף על פי כן יש בי נקודות טובות מכמה מצוות והנהגות טובות וכו'. ולהפך היגון ואנחה לששון ושמחה. כי אדרבא כל מה שנראה לי שאני רחוק יותר. ואם האמת הוא כך, יש לי לשמח יותר ויותר מה שאני זוכה אף על פי כן להניח טלית ותפלין בכל יום ולקבל שבת ויום טוב וכו' ולהתקרב ולינק מאור קדוש וחדש כזה וכו'. ולתן שבח והודיה והלל להשם יתברך בכל יום ובכל עת אשר עד כה עזרנו לשאר על עמדתנו, והבדילנו מן התועים בכמה בחינות בתוך רעש ורוח סערה כזה, בפרט מה שעבר עלינו בשנים הסמוכים. השם יתברך יצילנו וישמרנו מעתה. ואם כי כל זה ויותר מזה אתה יודע מכבר. הלא זה דברי מכבר שהעקר לבלי להיות זקן וישן חס ושלום. שלא לפל לזקנה דסטרא אחרא. כי כבר הזהירונו רבותינו זכרונם לברכה כמה פעמים דברי תורה אל יהיו בעיניך כישנים אלא כחדשים וכו'. בפרט חדושים נוראים כאלו המתחדשים בכל עת ורגע למי שמשים לב אליהם באמת לאמתו. ומה אוסיף לדבר אליך עוד. חזק בני ואמן וקוה לה' וישע לך. וסוף כל סוף יגמר ה' על ידי צדיקיו האמתיים עם כלנו לטובה.

ספר ליקוטי מזהר"ן

מוגה ע"פ מהדורת תקפ"א
ומסודר באופן מיוחד
המקל על הגרסא והעיון
השינון והזכרון

ללמוד ולהבין

כללי הפיסוק

נקודה.

סימן להפסק שלם ומוזמר, ומקומה בסוף משפט.
דוגמא: הן ברוחני הן בגשמי.

נקודותיים:

באות לפני ציטוט הנאמר כלשונו, וכגון לפני פסוק,
מדרש וכדו':

דוגמא: כמו שכתוב: (קהלת ח) "הַכֶּמֶת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו".
אמר לי: ההוא עישבא - סמתי הרה,

פסיק,

בא לסמן הפסקה קלה בין החלקים השונים שבמשפט.
דוגמא: דלית לה מגרמה כלום, כי אם מה שמקבלת מהקמה;

או לפני פירוט דברים שונים ולפני חילוק כלשהוא.
דוגמא: שנים:

שיש בהם שבחו של מקום,
ושאלת צרכיו;

לפני ואחרי מילות הסבר, או הסגר, הבאים בתוך
משפט.

דוגמא: כי על נם, היינו על דבר חידוש, מתמיהין.
אזי נעשה, כפיכול, בפיחית אשה,

בדרך כלל סימן הנקודותיים לא בא בזה אחר זה,
במקרה הצורך בא לראשונה פסיק, ונקודותיים בציטוט
השני.

דוגמא: וזה פירוש, אמר רב אשי: וכו'.

בין מילים מקבילות.

דוגמא: צדיק הדור, שהוא פחינת משה, מאור הגדול,
פחינת אקני"ה, פחינת פתר, פחינת פבור, פנ"ל;

סימן שאלה?

בא להבעת שאלה תמיהה או קושיא.
דוגמא: ועל ידי מה זוכה לבחינות משפט?

נקודה ופסיק;

מסמנים הפסקה גדולה יותר מפסיק, אך פחותה
מנקודה. בדרך כלל הבאנו אותם בין שני חלקי פסקה
שיש ביניהם הקבלה מסוימת.

סימן קריאה!

בא להבעת התרגשות והתפעלות.
דוגמא: אשרי מי שזוכה להשיגם!

דוגמא: כי עכשיו פעונותינו הרבים,
חן וחשיבות האמתי של ישראל נפל,
כי עכשיו עיקר החשיבות והחן הוא אצלם;
אבל על ידי התורה,
נתעלה החן והחשיבות של ישראל וכו',

סימן תמיהה!?

בא להבעת תמיהה יתירה והשתוממות מרובה.
דוגמא: בהאיד אנפין ייעול קדם מלכא!?

קו מפריד -

בא לסמן הפרדה כלשהיא, פחותה מפסיק.
דוגמא: כי הלכנה - אין לה אור מעצמה.

מרכאות "

בין מרכאות בא פסוק.
דוגמא: וזה נקרא: "ה' אחר, ושמו אחר".

גרש '

בין שני גרשים בא ציטוט מדברי חז"ל.
דוגמא: וזהו פחינת 'צוצי'א דגורא חנורא'.

מורה על השמטת מילה מובנת באותו המשפט.
דוגמא: וכשירע כל זאת -
נקרא ידעה שלימה.

סוגריים הפוכות)

בא כשרביה"ק חיסר והשמיט מילים בעת העתקת
התורה (עי' סוף תורה נו)

מפריד בין שני חלקי המשפט, כשהשני בא להסביר
את הראשון.

דוגמא: "אילת אהבים ויעלת חן" - שמעלה חן על לומדיה.

רפב אזמרה לאלקי בעודי

דע, כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות.

ואפילו מי שהוא רשע גמור -

צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב,

שכאזתו המעט, אינו רשע;

ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות -

על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות,

ויוכל להשיבו בתשובה.

וזה בחינות (תהלים לו) "ועוד מעט ואין רשע,

והתבוננת על מקומו ואיננו",

היינו, שהפסוק מזדיר לדון את הכל לכף זכות,

ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור,

אף על פי כן, צריך אתה לחפש ולבקש,

למצוא בו מעט טוב ששם אינו רשע;

וזהו: "ועוד מעט ואין רשע",

שצריך אתה לבקש בו "עוד מעט" טוב שיש בו עדיין,

ששם "אינו רשע";

כי אף על פי שהוא רשע,

איך אפשר שאין בו מעט טוב עדיין?!

כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו?!

ועל ידי זה שאתה מוצא בו "עוד מעט" טוב,

ששם, "אינו רשע",

ואתה דן אותו לכף זכות -

על ידי זה, אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות,

עד שישוב בתשובה על ידי זה.

וזהו: "ועוד מעט ואין רשע",

על ידי שמוצא בהרשע "עוד מעט" טוב,

ששם, "אינו רשע" -

על ידי זה: "והתבוננת על מקומו, ואיננו",

היינו, ששתבונן, ותסתכל על מקומו ומדריגתו -

"ואיננו" שם על מקומו הראשון;

כי על ידי שמוצאין בו "עוד מעט" טוב,

איזה נקודה טובה,

ודנין אותו לכף זכות -

על ידי זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות;

וזהו: "והתבוננת על מקומו ואיננו", כנ"ל.

והבן.

ובן צריך האדם למצוא גם בעצמו,

כי זה ידוע שצריך האדם לזיזר מאד להיות בשמחה תמיד,

ולהרחיק העצבות מאד מאד,

(כמבואר אצלנו כמה פעמים);

ואפילו כשמתחיל להסתכל בעצמו,

ורואה שאין בו שום טוב,

והוא מלא חטאים,

ורוצה הבעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה

שחורה חס ושלום -

אף על פי כן, אסור לו ליפול מזה;

רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב;

כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב?!

ואף שכשמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב,

הוא רואה שהוא גם בן מלא פצעים, ואין בו מתום;

היינו, שרואה שגם המצוה והדבר שבקדושה שזכה לעשות,

הוא גם בן מלא פגמים, ומחשבות זרות, ופגמים הרבה -

עם כל זה, איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר

שבקדושה איזה מעט טוב?!

כי על כל פנים, איך שהוא,

על כל פנים, היה איזה נקודה טובה בהמצוה והדבר טוב

שעשה.

כי צריך האדם לחפש ולבקש,

למצוא בעצמו איזה מעט טוב,

כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה, כנ"ל;

ועל ידי זה שמחפש, ומוצא בעצמו עדיין מעט טוב -

על ידי זה, הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות,

ויוכל לשוב בתשובה,

בבחינות "ועוד מעט ואין רשע",

והתבוננת על מקומו ואיננו, כנ"ל.

קבא

היינו, כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות, אפילו את הרשעים, ולמצוא בהם איזה נקודות טובות, ועל ידי זה, מוציאין אותם מן הכף לכף זכות, בבחינות "עוד מעט וכו' והתבוננת וכו'", כנ"ל - כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקודה טובה עדיין, כדי לחזק את עצמו, שלא יפול לגמרי חס ושלום, רק אדרבא, יחיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהיינו, מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב.

וכמו כן, צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב, הוא גם כן מעורב בפסולת הרבה - עם כל זה, יוציא משם גם כן איזה נקודה טובה; וכן יחפש וילקט עוד הנקודות טובות.

ועל ידי זה נעשין נגונים, כמבואר במקום אחר, (כמאמר ירוי מקין בסיומן נד) בחינת מנגן בכלי זמר, שהוא בחינת שמלקט הרוח טובה, מן הרוח נכאה, ועצבות רוח, עיין שם; [והכלל, כי נגינה דקדושה היא גבוה מאד מאד, כידוע, ועיקר הניגון נעשה, על ידי בירור הטוב מן הרע; שעל ידי שמברין ומלקטין הנקודות טובות מתוך הרע - על ידי זה נעשין נגונים וזמירות. עיין שם היטב.]

ועל כן, על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו, ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוצא בעצמו איזה נקודות טובות, ומלקט ומברר אלו הנקודות טובות, מתוך הרע והפסולת שבו וכו', כנ"ל - על ידי זה נעשין נגונים, כנ"ל.

ואזי הוא יכול להתפלל ולומר ולהודות לה! כי זה ידוע, שכשהאדם נופל בדעתו מחמת גשמיותו ומעשיו הרעים, שרואה שהוא רחוק מאד מאד מן הקדושה באמת - אזי, על פי רוב אינו יכול להתפלל כלל מחמת זה, ואינו יכול לפתוח פיו כלל, מחמת גודל העצבות והמרה שחורה והכבדות שנופל עליו, על ידי שרואה גודל עוצם ריחוקו מהשם יתברך; אבל, כשהוא מחיה את עצמו על פי העצה הנ"ל, דהיינו, שאף על פי שידע בעצמו שיש לו מעשים רעים וחטאים הרבה מאד, והוא רחוק מאד מאד מהשם יתברך, אף על פי כן, הוא מחפש ומבקש, ומוצא בעצמו עדיין איזה נקודות טובות, כנ"ל, ומחיה ומשמח את עצמו בזה, כי בוודאי ראוי להאדם להגדיל שמחתו מאד בכל נקודה ונקודה טובה מקדושת ישראל שמוצא בעצמו עדיין; ואזי, כשמחיה ומשמח את עצמו על ידי זה, כנ"ל - אזי הוא יכול להתפלל ולומר ולהודות לה!

וזה בחינת (תהלים קמז) "אמרה לאלקי בעודי".

"בעודי" דייקא, היינו, על ידי בחינת ה"עוד" שלי, שאני מוצא בעצמי בחינות "עוד מעט ואין רשע", כנ"ל, על ידי אותה הנקודה - על ידי זה אוכל לומר ולהודות לה, כנ"ל; וזהו "אמרה", "אמרה" דייקא, היינו זמירות ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקודות טובות, כנ"ל.

[והזהיר רבינו ז"ל מאד לילך עם התורה הזאת, כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, ולכל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום; כי רוב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עיקר ריחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גודל קילקולם שקלקלו מעשיהם, כל אחד כפי מה שידע בעצמו את נגעי לבבו ומכאוביו,

ומחמת זה, הם נופלים בְּדַעְתָּם,
ורובם מייאשים עצמן לְגַמְרֵי,
ועל ידי זה אינם מתפללים בכוונה כָּלֵל,
ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדיין.

על בן צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה,
כי כל הנפילות שבדעתו,
אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת,
עם כל זה, הנפילה שבדעתו,
והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי זה –
הכל הוא רק מעשי בעל דבר,
שמחליש דעתו בדי להפילו לְגַמְרֵי חס ושלום;
על בן, צריכין להתחזק מאד, לילך עם התורה הזאת,
לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב, ונקודות
טובות וכו', כנ"ל,

ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו,
ויצפה לישועה עדיין,
ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה',
בבחינת "אומרה לאלקי בעודי", כנ"ל,
ועל ידי זה יזכה לשוב באמת אל ה', כנ"ל.

אפילו את הקלים והרשעים,
כי משתדל לחפש ולבקש,
למצוא ככולם נקודות טובות, כנ"ל,
שעל ידי זה נעשין נגונים, כנ"ל,
זה הצדיק שאוחז במדריגה זאת –
הוא יכול להיות חזן ושלחן ציבור,
דהיינו להתפלל לפני העמוד,
כי הוא, יש בו בחינה זו הצריכה להשלח צבור ההגון באמת,
שצריך שיהיה בו בחינת שיהיו כל הנקודות טובות
תאבים אליו, ויהיו נכללין בו, כנ"ל,
כי הוא יכול לקבץ כל הנקודות טובות שנמצא בכל
אחד מישראל,
אפילו בפושעי ישראל, כנ"ל.

ודע, שיש בכל דור ודור רועה,
והוא בחינות משה,
שהוא רעיא מהימנא,
וזה הרועה הוא עושה משפן.

ודע, שתנוקת של בית רבן –
מקבלים הכל פיהם, שאין בו חטא, מזה המשפן;
ועל בן, התינוק, כשמתחיל לקרות ולהכנס בתורה,
הוא מתחיל מן "ויקרא אל בשה",
שהוא אל"ף זעירא;
כי "ויקרא" מדבר מגמר הקמת המשפן,
שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשפן,
ועל בן, משם מתחילין התינוקות,
כי משם מקבלין הכל פיהם, כנ"ל,
ומשם מתחילין לקרות ולהכנס לתוך התורה.

קכב.

ודע, שכל הצדיקים שבדור,
כל אחד ואחד הוא בחינת רועה,
כי בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה,
וכל אחד ואחד לפי בחינתו –

ודע, שמי שיכול לעשות אלו הנגונים,
דהיינו לקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל,
אפילו בהפושעי ישראל, כנ"ל –
הוא יכול להתפלל לפני העמוד;
כי המתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שלחן ציבור,
וצריך שיהיה נשלח מכל הציבור,
דהיינו, שצריך שיקבץ כל נקודה טובה שנמצא בכל
אחד מהמתפללין,
וכל הנקודות טובות – יהיו נכללין בו,
והוא יעמוד ויתפלל עם כל הטוב הזה,
וזהו שלחן ציבור;

וצריך שיהיה בו בחינה גבוה כזו,
שעל ידי זה, יהיו כל הנקודות תאבים אליו,
ויהיו נכללין בו.

ומי שיכול לעשות נגונים הנ"ל,
דהיינו שיכול לדון את כל אדם לכף זכות,

הוא עושה בחינת משכן,
שמשם מקבלין התינוקות הכל פיהם, כנ"ל;
וכל אחד לפי בחינתו,
לפי בחינת המשכן שהוא עושה -
כמו כן יש לו תינוקת שהם מקבלין משם.

נמצא, שיש לכל אחד ואחד מצדיקי הדור,
סך תינוקת שהם מקבלין הכל פיהם ממנו,
כל אחד לפי בחינתו, כנ"ל;
וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת לג):
שתינוקת נתפסין על עון הדור,
שנאמר: "ורעי את גדיותך על משכנות הרועים",
ש'מתמשכנין על הרועים';
וזהו: "על משכנות הרועים",
שהם מקבלין הכל פיהם מבחינת המשכנות של הרועים,
דהיינו, הצדיקים שבדור,
שכל אחד עושה משכן, כנ"ל.

אך לידע כל זאת,
דהיינו, לדעת כל צדיק וצדיק:
איזה הם התינוקות השייכים לו,
וכמה הם מקבלין ממנו,
ולידע כל הבחינות שיש בזה,
והדור שיבא מהם עד הסוף -
דע, מי שיוכל לעשות ניגונים הנ"ל,
הוא יכול לידע כל זה.

וזהו סוד מה שאמרו רבותינו ז"ל במשנה: (שבת יא)
'באמת אמרו החזן רואה היכן תינוקת קוראים'.
'החזן', דהיינו מי שיוכל לעשות הניגונים הנ"ל,
שהוא יכול להיות חזן, ושליח צבור להתפלל לפני העמוד,
כנ"ל -
הוא 'רואה' ויודע היכן תינוקת קורין,
היינו, אצל איזה צדיק הם מקבלין הכל פיהם,
שעל ידו הם קוראין ונכנסין בהתורה, כנ"ל.

הופיע!

לא הכל צריך להסביר

הספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן' מודפס בצורת פיסוק מיוחדת המחלקת את התורה לפסקאות ולקטעים למשפטים קצרים בהירים ונהירים הפיסוק, מבאר את המכון מסדר את המהלך, את השאלה ואת התשובה הראיה או ההוכחה מועיל הן ללימוד בעיון והן ללימוד בבקאות מקל על הזכרון ומסייע לחזרה ולגירסא מהירה בהבנה המקסימלית. וכל זה ללא שום שינוי או תוספת על לשון קדשו של רביה"ק!

בקיצור, תלמד - תבין..

מחיר מיוחד לרגל ההשקה:
ב' כרכים 101 ש"ח

הפצה ראשית ומשלוחים:
02-990-6646

נקודות מכירה בירושלים, בני ברק, בית שמש, ביתר, מודיעין עלית וצפת

קיצור ליקוטי מוהר"ן

מתוך הספר החדש
קיצור ליקוטי מוהר"ן המשולש
היוצא לאור בימים אלו
באדיבות מכון "מסילות הנחל"

קיצור ליקוטי מוהר"ן

א. צריך לדון את כל אדם לכף-זכות, ואפלו מי שהוא רשע גמור חס ושלום, צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב שבאותו המעט אינו רשע, ועל-ידי-זה שמוצא בו איזה מעט טוב ודן אותו לכף-זכות, על-ידי-זה מעלה את הרשע באמת לכף-זכות, ויוכל להשיבו בתשובה על-ידי-זה:

ב. וכן האדם אצל עצמו, כשמתחיל האדם להסתכל על עצמו ורואה שאין בו שום טוב והוא מלא חטאים, אזי הוא צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב. ואף שבשמתחיל להסתכל באותו המעט טוב שעשה, הוא רואה שהטוב בעצמו הוא גם-כן מלא פצעים ואין בו מתם, כי הטוב מערב בפסלת הרבה, אף-על-פי-כן איך אפשר שלא יהיה באותו המעט טוב איזה נקודה טובה. וכן צריך לילך ולחפש ולמצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שאותו הדבר מערב גם-כן בפסלת הרבה, עם כל זה על כל פנים יש בו איזה נקודה טובה, וכן יחפש וימצא בעצמו עוד איזה נקודות טובות, ועל-ידי-זה שמוצא בעצמו איזה זכות, על-ידי-זה יוצא באמת מכף חובה ונכנס לכף-זכות, ויוכל לשוב בתשובה על-ידי-זה, ועל-ידי-זה יוכל לומר ולהודות לה':

ג. השליח צבור המתפלל לפני העמוד, צריך שיהיה לו בחינה שיוכל לקבץ כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מהמתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה. על-כן מי שיוכל ללקט כל הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל אפלו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד:

ד. התנינוקות של בית רבן, כשהם מתחילין לקרות בתורה, הם מתחילין מן ויקרא, כי משם הם מקבלין הכל פיהם שאין בו חטא על-ידי צדיקי הדור:

ליקוטי עצות

א. צריך לדון את כל אדם לכף-זכות, ואפלו מי שנראה שהוא רשע גמור חס ושלום, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב שבאותו המעט אינו רשע, ועל-ידי-זה שמוצא בו איזה מעט טוב ודן אותו לכף-זכות, על-ידי-זה מעלה אותו באמת לכף-זכות, ויוכל להשיבו בתשובה על-ידי-זה. (תוכחה טז)

ב. כשמתחיל האדם להסתכל על עצמו, ורואה שרחוק מטוב והוא מלא עוונות, אזי יכול לפל על-ידי-זה חס ושלום ולא יוכל להתפלל כלל, על-כן הוא מחיב לחפש ולבקש ולמצא בעצמו איזה טוב. כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב. ואף שכשמתחיל להסתכל באותו המעט טוב שעשה, הוא רואה שהטוב בעצמו הוא מלא פצעים ואין בו מתם, כי הטוב מערב בפניות ובפסלות הרבה, אף-על-פי-כן איך אפשר שלא יהיה באותו המעט טוב איזה נקדה טובה. וכן צריך לחפש ולבקש עד שימצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם זה הטוב מערב גם-כן בפסלות הרבה, עם כל זה על כל פנים יש בו איזה נקדה טובה. וכן יחפש ויבקש עוד עד שימצא בעצמו עוד איזה נקודות טובות, ועל-ידי-זה שמוצא בעצמו איזה זכות וטוב, על-ידי-זה יוצא באמת מכף חובה לכף-זכות, ויוכל לשוב בתשובה על-ידי-זה. ועל-ידי-זה יוכל להחיות את עצמו ולחזק את עצמו ולשמח את עצמו איך שהוא, ואז יוכל להתפלל ולזמר ולהודות להשם. (התחזקות כו)

ג. וצריך האדם לזהר מאד לילך עם דרך זה, כי הוא כלל ויסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם יתברך, לבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום. כי העקר הוא להרחיק מעצמו עצבות ומרה שחרה בכל מה דאפשר, כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחרה ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם על-ידי שרואים בעצמם עצם קלקולם, שרב מעשיהם מקלקלים, כפי מה שיוודע כל אחד בנפשו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבים מראשי עצמן לגמרי רחמנא לצלן, ואינם מתפללים בכונה כלל, ואינם עושים בעבודת ה' אפלו מה שהיו יכולים לעשות עדן. על-כן צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי הרבה נפשות שקעו על-ידי-זה, כי היאוש חס ושלום קשה מן הכל. על-כן צריכין להתחזק מאד לילך עם הדרך הזה הנ"ל, לחפש בעצמו נקודות טובות בכל פעם, כדי להחיות

את עצמו ולחזק את עצמו תמיד, ועל-ידי-זה יוכל להתפלל בחשק ובחיות ובשמחה תמיד, ולשוב אל ה' באמת כנ"ל. (התחזקות כז)

ד. על פי רב אין האדם יכול להתפלל בחשק וחיות כראוי מחמת רבוי הנפילות, שנופל בדעתו מחמת מעשיו אשר לא טובים. על-כן צריך האדם להחיות את עצמו קדם התפלה על-ידי שיחפש ויבקש וימצא בעצמו איזו נקודות טובות. פי בודאי איך שהוא אף-על-פי-כן בודאי כבר עשה כמה וכמה מצוות, ואף-על-פי שהם מערבים בפניות ופסולת הרבה, אף-על-פי-כן על כל פנים יש בהם כמה נקודות טובות. ועל-ידי-זה יחיה וישמח את עצמו, ועל-ידי-זה יוכל להתפלל כראוי [עין לעיל אות א-ב]. (תפלה עז)

ה. השליח צבור המתפלל לפני העמוד, צריך שיהיה לו בחינה זו, שיוכל לקבץ כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מהמתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה. אשרי הצבור שזוכין לשליח צבור כזה. (תפלה עז)

ו. התינוקות של בית רבן, כשהם מתחילין לקרות בתורה, הם מתחילין מן ויקרא, כי משם הם מקבלין הכל פיהם שאין בו חטא על-ידי צדיקי הדור. (תלמוד תורה סד)

ליקוטי עצות מהדורא בתרא

בכל דור ודור יש רועה ישראל בחינת משה רבינו מהימנא, וזה הרועה עושה משכן, ומזה המשכן מקבלין התינוקות של בית רבן הכל פיהם שאין בו חטא, ומשם מתחילין לקרות ולהבנים לתוך התורה.

ודע שכל הצדיקים שבדור - בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה, וכל אחד ואחד הוא בחינת רועה ועושה בחינת משכן, וכל אחד לפי בחינתו - לפי בחינת המשכן שהוא עושה, כמו כן יש לו תינוקות שמקבלין הכל פיהם משם.

ולידע כל זאת, דהינו לדעת כל צדיק וצדיק איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבא מהם עד הסוף - דע שמי שיכול לדון את כל אדם לכף-זכות, ולחפש ולמצא הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל אפלו בפושעי ישראל, שעל-ידי-זה יש לו בחינה גבה כזו שכל הנקודות טובות תאבים אליו וכלולים בו, שעל-ידי-זה הוא יכול להיות חזן ושליח צבור בתכלית השלמות [עין פנים], הצדיק הזה הוא יודע כל זה הנ"ל בעלמות, בבחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת יא) "החזן רואה היכן התינוקות קורין". (צדיק ג)

אֱלֹהֵי אֱמֶת

לֹא אֶתִינָא לְעֵלְמָא
אֱלֹהֵי לְמִשְׁמַע דָּא

דִּינֵנו

אֱלוֹ פִּינוּ מְלֵא שִׁירָה כִּיִּם
וְכוּ' וְכוּ' אֵיז אָנוּ מִסְפִּיקִין
לְהוֹדוֹת וְלֹאמֵר דִּינֵנו

עַל שְׂזַבֵּינוּ לְשִׁמְעֵי הַחֲדוּשֵׁי הַנְּשֻׁבֵי הַזֶּה

ליקוטי תפילות

על תורה רפב

אֱהֲלֶלְהָ יְהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדֵי. רבונו של עולם, עשה עמי בדרך־כִּיךָ הַנִּפְלְאִים וְחֶסֶדְךָ הָעֲצוּמִים, וְהִיָּה נָא בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזָּכָה בְּכָל עֵת לְשִׂמְחַ נַפְשִׁי הָאֲמַלְלָה וְהָעֲלוּבָה מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, בְּאִפְּן שְׂאֻזָּכָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.

כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם מִיּוֹם בְּרִיאַת אָדָם הָרִאשׁוֹן עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִתָּה בְּדוֹר הַזֶּה, אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּכָל־לַיּוֹת הָעוֹלָם עִם כָּל־נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִמִּי הָעָנִי וְהָאֲבִיוֹן, הַדָּל וְהַנִּשְׁחָת, הַחוּטָא וְהַפְּגוּם, הַפּוֹשֵׁעַ וְהַחַיִּב מְאֹד, הָאֲכֹזֵר עַל עַצְמוֹ כְּזֶה, אֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִם נִשְׁמַתִּי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי מִיּוֹם שִׁנְאַצְלוֹ וְנִבְרָאוֹ וְנוֹצְרוֹ וְנַעֲשׂוֹ, עַד אֲשֶׁר נִמְשְׁכוּ לְתוֹךְ הַגּוֹפִים שֶׁנִּתְּגַלְּגְלוּ בָּהֶם בְּכָל הַגְּלָגּוּלִים שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר בָּאוּ בְּתוֹךְ גּוֹפֵי הַזֶּה הַמְּגֻשָּׁם, הַחוּטָא וְהַפְּגוּם מְאֹד, אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלַי מִיּוֹם הַזְכָּרוֹן שֶׁל הַזְּקוֹן הָעֲלִיוֹן שְׂזוֹכֵר לֹא כְּלוּם, וְכָל אֲשֶׁר עָבַר עָלַי בְּיַמֵּי הַזְּכָרוֹן שֶׁל שְׂאֵר הַזְּקֵנִים הַקְּדוּשִׁים הַזּוֹכְרִים הַמְּרָאֵה וְהַטַּעַם וְהַרִיחַ, וְהַחֲכָמִים שֶׁהִמְצִיאוּ אֶת הַגְּרָעִין, וּבָעֵת שֶׁהוֹלִיכוּ הַגְּרָעִין לַטַּעַם הַפְּרִי, וּבָעֵת

שְׁהֵת חִילָה הַפְּרִי לְהֵת הַוּוֹת וּלְהֵת רָקִם, וּבָעֵת שֶׁהָיָה הַיָּר דּוֹלֵק,
 וּבָעֵת שֶׁחֲתָכוּ הַפְּרִי מִן הָאֵילָן, אֲשֶׁר אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ הַפְּרוּשׁ
 שֶׁל אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִמִּי בַיָּמִים הֵהֵם, וְאֵת
 כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִמִּי אַחַר כֵּךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
 עָשִׂיתִי טוֹב וָרַע, אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַרְתִּי וּפְגַמְתִּי בְשׁוֹגֵג וּבְמִזִּיד
 בְּאִנּוּם וּבְרָצוֹן בְּכָל יוֹם וָיוֹם. וְאֵת כָּל מַה שֶׁזָּכִיתִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ,
 לְחַטָּף אֵיזָה נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת בַּיָּמִים הָרָעִים הָאֵלֶּה שֶׁעָבְרוּ עָלַי
 מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

וְעַתָּה אַחֲרֵי כָּל הַבָּא עָלַי, וְאַחֲרֵי כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתִי אִם טוֹב
 וְאִם רָע, הוֹרְנִי וְלַמְדֵנִי עִתָּה הַדְּרֹךְ וְהַנְּתִיב וְהַשְׁבִּיל
 הָאֵמֶת, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת מֵעַתָּה
 עַל כָּל פְּנִים.

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חַפֵּץ חֶסֶד, מְלֵא רַחֲמִים, הַצּוֹפֶה לְרָשָׁע
 וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, הַדֵּן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת תָּמִיד
 רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, הַמְּנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו
 בְּרַחֲמִים. עֲזָרְנִי וְזַכֵּנִי הַדְּרֹךְ הָאֵמֶת, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה גַם עִתָּה
 לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בִּי זְכוּת וּנְקֻדּוֹת טוֹבוֹת וְלָדוֹן אֶת עַצְמִי
 לְכַף זְכוּת תָּמִיד, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לְשַׂמַּח אֶת עַצְמִי בְּכָל יַעַת
 וּלְכַנֵּס בְּכַף זְכוּת בְּאֵמֶת, וּלְזַכּוֹת עַל יְדֵי זֶה לְתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 בְּאֵמֶת, וּלְהַתְּפַלֵּל עַל יְדֵי זֶה בְּכַוְנָה גְּדוּלָה בְּחִיּוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת

וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְחֵדוּה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה, וְאַזְכָּה לְקַיֵּם בְּאַמֶּת
מִקְרָא שְׂכָתוֹב, אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדֵי.

רבונו של עולם, אתה יודע שאין לי שום חיות וכח ותקוה
ופתחון פה לדבר לפניך, כי אם על ידי הדרך
הקדוש והנורא והנשגב והנפלא הזה, שגלו רבותינו זכרונם
לברכה בפסוק אַזְמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדֵי. כי אתה יודע את גדל
עצם ורבויו קלקולי, את מרירות דמרירות כאבים אנושים של
עונותי העצומים והכבדים מאד במהות וכמות ואיכות, אשר
כמעט כמעט לא היה תקוה חס ושלום, כי מכף רגל ועד ראש
אין בי מתם, פצע וחבורה ומכה טריה. אבל אתה הזהרתנו
שצריך האדם לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות,
ולשמח את נפשו ולבלי לפל בדעתו, מכל שכן שלא ליאש
את עצמו חס ושלום בשום אופן בעולם, על כן עזרני וזכני
והורני הדרך לזכות לזה באמת, שאזכה בכל עת אשר ירצו
להתגבר עלי חס ושלום עצבות ומרה שחורה ויגון ואנחה, על
ידי עונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד, וירצו להחליש את
דעתי ולרשל את ידי כאלו אפס תקוה חס ושלום, שתעזרני
ותושיעני בחסדיך הרבים והגדולים, להתגבר עליהם בכל עז
ותעצומות, ולבלי לפל בדעתי בשום אופן בעולם, רק להתחזק
ולהתגבר בכל הכחות לחפש ולעיין ולבקש ולמצא בי זכות
ונקודות טובות שזכיתי לעשות מעודי עד היום הזה.

כִּי בְּאַמֶּת גַּם בְּעֵצִים פְּחִיתוּתֵנוּ וְשִׁפְלוּתֵנוּ וּבְעֵצִים רַבּוּי
פְּגָמֵנוּ, אֵף עַל פִּי כֵן חֶסֶדְךָ גָּבַר עָלֵינוּ, וְזָכִיתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
בְּכָל-עֵת לַחֲטָף בְּכָל פַּעַם אֵיזָה מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְכֹאֲשֶׁר
אַתָּה מְשַׁבַּח וּמְפָאֵר וּמְחַבֵּב אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם
וְשִׁפְלוּתָם, כְּפֶלַח הָרְמוֹן רִקְתָּךְ, אֲפֹלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים
מִצּוֹת כְּרָמוֹן. וְאִם גַּם הַמִּצּוֹת בְּעֵצָמָן שָׂאֵנוּ עוֹשִׂין הֵם מְלֵאִים
פְּסֻלָּת, פְּגִיזוֹת וּמְחֻשְׁבוֹת זָרוֹת וּבְלָבוּלִים, וְעַדִּין לֹא עָשִׂינוּ
מֵעוֹלָם שׁוּם מִצְוָה בְּשִׁלְמוֹת, אֵף עַל פִּי כֵן, אִי אֶפְשֶׁר שֶׁלֹּא
יְהִיָּה בָּהֶם אֵיזָה נִקְדוּת טוֹבוֹת, כִּי בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁזָּכִינוּ
כָּל אֶחָד וְאֶחָד לַעֲשׂוֹת לְפַעֲמַיִם, הֵן צִיצִית אוֹ תְּפִלִּין, אוֹ
קַבֵּלַת שַׁבָּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, אוֹ אֵיזָה צְדָקָה וּגְמִילוּת חֶסֶד,
וְהִרְחָקוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְכוּ' וְכוּ', בְּוֹדָאֵי יֵשׁ בְּכָל מִצְוָה
וּמַעֲשֵׂה טוֹב אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה עַל כָּל פְּגָמִים. וְעַל יְדֵי אֱלוֹ
הַנִּקְדוּת טוֹבוֹת רָאוּי לָנוּ לְשַׂמַּח כָּל יָמֵינוּ לְעוֹלָם, אֲפֹלוּ בְּעֵצִים
גְּרִיעוּתֵינוּ, מֵהַ שֶׁזָּכִינוּ לְגָרֵם נַחַת-רוּחַ לְפָנֶיךָ בְּאֵיזָה נִקְדוּת
טוֹבוֹת שֶׁזָּכִינוּ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְכַנֵּס לְכַף
זְכוּת בְּאַמֶּת, וּלְשַׂמַּח אֶת נַפְשֵׁנוּ תָּמִיד, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה לְשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת עַל יְדֵי זֶה. כִּי אֲנִי מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה
שְׁלֵמָה שֶׁעַל יְדֵי הַדֶּרֶךְ וְצִנּוֹר הַחֶסֶד הַנִּפְלָא הַזֶּה, יֵשׁ תִּקְוָה גַּם
לִי, וְאֲפֹלוּ לְכָל פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל הַגְּרוּעִים מְאֹד, לְזִכּוֹת מֵעַתָּה
לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.

וְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְדוֹן אֶת כָּל בְּנֵי אָדָם לְכַף זְכוֹת תָּמִיד, וְאַפְלוּ בְּשֹׂאֲנֵי רוּאָה רָשָׁע גָּמוּר, אַף עַל פִּי כֵן אַחֲפֵשׁ וְאַבְקֵשׁ, עַד שֶׁאֲמָצָא בּוֹ גַם כֵּן נִקְדוֹת טוֹבוֹת, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְדוֹנוֹ לְכַף זְכוֹת וְלִהְכַנִּיסוֹ בְּכַף זְכוֹת בְּאֵמֶת, וְלִהְשִׁיבוֹ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת עַל יְדֵי זֶה. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, בְּזְכוֹת וְכַח הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים הַמְּלִיצִים טוֹב עַל יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, הָעוֹסְקִים וְטוֹרְחִים בְּכָל כַּחַם לְחַפֵּשׁ וְלַחְתּוֹר וְלִמְצֹא זְכוֹת וְטוֹב בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעַ שְׁבַגְרוּעִים, בְּזְכוֹתָם וְכַחם זִכְנוּ גַם כֵּן לְבֹא לְזֶה בְּאֵמֶת.

וְתִזְכְּנוּ לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים הָאֱלוֹ, הָעוֹסְקִים בְּזֶה תָּמִיד, לְחַפֵּשׁ וְלַבְקֵשׁ וְלִמְצֹא נִקְדוֹת טוֹבוֹת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֲפֹלוּ בְּפוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, בְּכֻלָּם מְחַפְּשִׁים וּמוֹצְאִים בְּחַכְמָתָם נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וּמְלַקְטִים וּמְקַבְּצִים אוֹתָם אַחַת לְאַחַת לְמִצְאָה חֶשְׁבוֹן וּמְכַנְיָסִים גַּם אוֹתָם בְּכַף זְכוֹת, וּבוֹנִים מֵהֶם בְּנֵינִים דְּקַדְשָׁה נְפֻלָּאִים וְנוֹרָאִים, וּמַעֲלִים לְפָנֶיךָ שַׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים שְׁלֵא עָלוּ לְפָנֶיךָ מִימּוֹת עוֹלָם, וְזוֹכִין לַעֲשׂוֹת זְמִירוֹת וְנִגּוּנִים קְדוּשִׁים עַל יְדֵי קְבוּץ הַטוֹב הַזֶּה מִמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, זַכְּנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים הָאֱלוֹ, וְזַכְּנוּ לְהַכְלִיל בָּהֶם וְלִשְׁמַע תְּפִלָּתָם הַקְּדוּשָׁה שֶׁל צַדִּיקִים נוֹרָאִים הָאֱלוֹ, אֲשֶׁר רַק הֵם יוֹדְעִים לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁבִיל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְלִירֵד לְפָנֵי הַתְּבָה לְהוֹצִיא

את הרבים ידי חובתן, לקבץ כל הטוב וכל הנקודות טובות
מכל אחד ואחד מהתפלליו, ולהתפלל עם כל הטוב הזה
לפניך מלא רחמים, ולהפוך מידת הדין למידת הרחמים. זכנו
בחסדיך הגדולים ורחמיך העצומים, שנהיה נכללים בתפלות
הצדיקים האלו, והם יתפללו בעדנו תמיד. ואל יתנו דמי לך,
עד אשר תרחם גם עלינו על כל אחד ואחד, ותאספנו אליך
הביתה, ותכניסנו לכף זכות באמת, ותשמה את נפשנו תמיד,
ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, מעתה ועד עולם.

ובכן תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל,
ותגן ותשמר ותציל את כל ילדי עמך בית ישראל
מן כל הכתות הרעות של החכמים להרע, המתפשטים עתה
בעולם בעונותינו הרבים, באשר אתה ידעת. הן מכתות
האפיקורסים העוסקים בחכמות חיצוניות ולשון עלגים של
העכו"ם, המתגברים בכל עת לחנוך נערי בני ישראל בדרכיהם
הרעים והמרים, להרחיקם מלמוד תורה שבעל פה, ולבלי
ללמד כי אם תנ"ך עם חכמת הדקדוק, וגם זה רק שעה
מועטת ביום, ולבלות עקר הזמן על למוד חכמות חיצוניות
ולשונות, העוקרים את האדם משני עולמות. אוי לעינים
שכך רואות, אוי לאזנים שכך שומעות. והן משאר כתות
של חכמים בעיניהם, המתלווצים מהתמימים בדרכיהם,
העוסקים בעבודת יהוה ובתורתו בפשיטות בתמימות

בְּלִי חֲכָמוֹת שֶׁל הַבַּל, כַּאֲשֶׁר הוֹרוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר רַבִּים קָמוּ נֶגְדָם וּפּוֹרְשִׁים רָשָׁת לְרַגְלָם,
לְהַטּוֹת אוֹתָם מִנֵּי דֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְהַכּוֹבֵשׁ מִכָּבֶד, לְבָדוֹת מִלְּכָם
חֲכָמוֹת שֶׁל שְׁטוּת וְלִיצְנוּת, לְבַלְבֵּל וּלְהַחְלִישׁ חַם וְשָׁלוֹם,
דַּעַת הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׁרִים בְּלִבּוֹתָם.

ה' אֱלֹהִים, אַתָּה יַדְעָתָ אֶת כָּל זֶה, כַּמָּה וְכַמָּה מִזִּיקִים לְעַבּוֹדְתְּךָ
חֲכָמוֹת כָּאֵלוּ. רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, וְשָׁמַר וְהִצֵּל כָּל יְלָדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַכַּתּוֹת
הָרָעוֹת הָאֵלֶּה, שְׁלֵא יִתְפָּסוּ בְּרִשְׁתָּם בִּימֵי נְעוּרֵיהֶם. וְתַעֲזֹר
וְתִגֵּן וְתוֹשִׁיעַ לָנוּ בְּכָל עֵת, וְתוֹרְנוּ וְתִלְמַדְנוּ תָּמִיד שְׂנוּכָה לִידַע
אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם בְּנֵינוּ וְזַרְעֵנוּ מִקְטְנוֹתָם, אֵיךְ לְשַׁמְרָם וּלְמַלֵּט
נַפְשָׁם מִן הַכַּתּוֹת הָרָעוֹת הָאֵלֶּה, וּלְחַנְּכֵם לְטוֹבָה בְּדַרְכֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים וְהָאֱמִתִּים, שְׂיִלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְהָאֱמֶת, בְּתַמִּימוֹת
וּפְשִׁיטוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֱמֶת, כַּאֲשֶׁר קִבַּלְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ
וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים. וְנִזְכָּה לְהוֹדִיעַ לְכָל בְּנֵינוּ וְדוֹרוֹתֵינוּ הַבָּאִים
אַחֲרֵינוּ, וּלְכָל דוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל, אֶת כָּל מַעֲשֵׂי יְהוָה הַגְּדוֹל,
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ מִימֵי אֲבוֹתֵינוּ עַד הֵנָּה בְּכָל דוֹר וְדוֹר, לְמַעַן
יֵדְעוּ דוֹר אַחֲרוֹן בָּנִים יוֹלְדוּ יִקְמוּ וַיִּסְפְּרוּ לְבְנֵיהֶם. וְנִזְכָּה לְקוּם
בְּשִׁלְמוֹת מִקְרָא שְׂפָתוֹב, וְהוֹדַעְתָּם לְבִנְיָךְ וּלְבְנֵי בְּנִיךָ, לְהוֹדִיעַ
לָהֶם קִדְשֵׁת אֱמוּנַתְנוּ הַקְּדוֹשָׁה וְהַטְּהוֹרָה וְהַתְּמִימָה.

וּתְרַחֵם עַל כָּל יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִקְטָנוֹתָם, שְׂיִזְכוּ
 לְקַבֵּל הֶבֶל הַבָּל פִּיהֶם שְׂאִין בּוֹ חֲטָא מִהַמְשַׁכְּנוֹת
 הַקְדוֹשִׁים שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד בּוֹנֶה
 מִשְׁכַּן קְדוֹשׁ, אֲשֶׁר מִנְשָׁם מְקַבְּלִים הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן הַבָּל
 פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֲטָא. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת
 כָּל הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִבְשָׁיו בְּעוֹלָם בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ בְּעֵינֵי
 הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, אֲשֶׁר כָּל הָעוֹלָם אִינוֹ מִתְקַיֵּם אֲלֵא
 עַל הֶבֶל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, וְרַבִּים קָמִים עֲלֵיהֶם
 לְבַלְבֵּל וּלְקַלְקֵל חֵם וְשָׁלוֹם הֶבֶל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ מִנְעוּרֵיהֶם עַל
 יְדֵי חֲכָמָתָם הָרַעוּת. רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְהִגֵּן בְּעַדֵיהֶם
 וּשְׁמֵרֵם וְהַצִּילֵם מִכָּל מִינֵי חֲנוּכִים הָרַעִים שֶׁל כָּל מִינֵי דְרָכִים
 שְׂאִינָם יִשְׂרָיִם בְּעֵינֶיךָ. אַתָּה יְהוָה תִּשְׁמְרֵם תִּצְרְנוּ מִן הַדּוֹר זֶה
 לְעוֹלָם. חַמַּל עַל פְּלִטַת יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אֵין לָנוּ עַל
 מָה לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל זְכוּת הֶבֶל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֲטָא.
 רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ, שְׂיִזְכוּ כָּל יַלְדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁכָל
 אֶחָד וְאֶחָד יִקַּבֵּל הֶבֶל פִּיו שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, מִהַמְשַׁכְּנוֹת הַקְדוֹשׁ שֶׁל
 הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי הַשֵּׁיךְ אֱלֹיו כִּפִּי שֶׁרַשׁ נִשְׁמָתוֹ, בְּאִפֵּן שְׂיִזְכוּ עַל
 יְדוֹ לֵילֶךְ וּלְהַתְחַנֵּךְ בְּעַבְדוֹת הַנֶּשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, וּלְכַנֵּס בְּתוֹרַת יְהוָה
 בְּאֲמֵת, שְׂיִזְכוּ לְלַמֵּד תּוֹרָה לְשִׁמְיָה וּלְהַגִּיט בָּהּ יוֹמָם וּלְלַיְלָה.
 וְתַפְתַּח אֶת לִבָּם בְּתַלְמוּד תּוֹרָתְךָ, וְתַתֵּן לָהֶם בִּינָה בְּלִבָּם
 לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל, לְשִׁמְעַ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמֵּר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם

אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֵינֵיהֶם בְּתוֹרָתְךָ וּדְבַק
 לְבֵיהֶם בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֹארוּךְ יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתֵיהֶם בְּטוֹב וּבְנִעְיָמִים,
 וְתִהְיֶה עִמָּהֶם תְּמִיד, וְתַעְזֹרֵם וְתוֹשִׁיעֵם שְׂיִזְכוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת
 כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם.

רבונו שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, זִכְנוּ לַפְעַל
 בְּקִשְׁתֵּנוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלָּךְ, בְּזָכוֹת וְכַח הַצְּדִיקוֹ אֲמֶת
 הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה, הָעוֹסְקִים לָדוֹן אֶת כָּל הָעוֹלָם לְכַף זְכוֹת
 תְּמִיד, וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
 מִיִּשְׂרָאֵל אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעַ שְׂבַגְרוּעִים, וּלְקַבֵּץ כָּל הַטוֹב הַזֶּה
 וּלְהַתְפַּלֵּל עִם כָּל הַטוֹב הַזֶּה לְפָנֶיךָ לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים
 שֶׁבְּעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵלֹהֵי הַצְּדִיקִים רוֹאִים וּמְבִינִים כָּל הַבְּחִינּוֹת בְּכָל־
 וּבְפֶרֶט שְׂיִישׁ בְּעֵינַי הַתִּינּוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, כִּי הֵם רוֹאִין הֵיכָן
 הַתִּינּוֹקוֹת קוֹרִין, וּמֵאִיזָה צְדִיק מְקַבֵּל כָּל תִּינּוֹק וְתִינּוֹק הֶבֶל פִּיו
 שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, וְכַמָּה וְכַמָּה מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, וְכָל הַבְּחִינּוֹת שְׂיִישׁ
 בָּזָה, וְהַדּוֹר שְׂיִיצֵא מֵהֶם עַד הַסּוֹף. בְּזָכוֹת וְכַח אֵלֹהֵי הַצְּדִיקִים
 עֹזֵר וְהוֹשִׁיעַ לָנוּ וּלְכָל יְלָדֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְזִכְנוּ לַפְעַל כָּל
 מָה שֶׁבְּקִשְׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, וּמֵלֵא מְשַׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים.

מָרָא דְּעֵלְמָא כֻּלָּא, זִכְנֵי לְכַנְס בְּאַמֶּת לְכַף זְכוֹת, בְּאִפְנֵי
 שְׂאִזְכָּה מַעֲתָה לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת.
 זִכְנֵי בְּזָכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שֶׁהָיוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּבְזָכוֹת

כָּל הַצְדִּיקִים הָאֲמֵתִים שְׂבִדּוֹר הַזֶּה, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וּלְמַדְנִי
וְהוֹרְנִי בְּכָל־עֵת עֲצוֹת אֲמֵתִיּוֹת, בְּאִפְנֵי שְׂאֵזְכָּה לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשִׁי
בְּכָל עֵת עַל יְדֵי דְרָכֶי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְלִבִּי לְהַנִּיחַ אֶת הָעֲצָבוֹת
וְהַמָּרָה שְׁחוֹרָה לְכַנֵּם בִּי וְלֹא לִגַּע בִּי כָּלֵל, רַק אֶזְכָּה לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה תָּמִיד בְּאַמֶּת בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ, וְתִתֶּן שִׂמְחָה בְּלִבִּי עַל
יְדֵי דְרָכֶי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת אֶךְ שִׂמְחָה תָּמִיד עַל יְדֵי
כָּל נִקְדָּה וְנִקְדָּה טוֹבָה שְׂזָכִיתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה לְגֵרָם אִיזָה
נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ.

וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֶזְכָּה גַם לְשִׂמְחָה אַחֲרִים. וְתוֹרְנִי
וְתַלְמִדְנִי דַעַת וְתִכְוֶנָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֶזְכָּה לָזֶה
לְשִׂמְחָה נִפְשׁוֹת עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּלְדוֹנָם לְכַף זְכוֹת
תָּמִיד, עַד שְׂיִזְכּוּ כָּלֵם לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְשִׂמְחָה, וְיִקְיָם
מִהָרָה מִקְרָא שְׂכָתוֹב, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן
בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסִּירוֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב
בָּשָׂר, וְעֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֵּי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם.
וְנִזְכָּה לְעַבֵּד אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה וְלָבֹא לְפָנָיו בְּרִנָּה, וְיִקְיָם מִקְרָא
שְׂכָתוֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמַלְכָם. וְנֹאמַר,
אֲשִׁירָה לִיהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדֵי. יַעֲרַב עָלָיו שִׂיחֵי
אֲנֹכִי אֲשִׂמַח בִּיהוָה. יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ וְרִשְׁעִים עוֹד
אִינָם, בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה הַלְלוּיָהּ.

בַּעַת שְׁנֵסַע רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה לְלִבּוֹב אַחַר סְכוּת תַּקַּס"ח נִסַּע דְּרָךְ
קָרְאִסְנַע וְלֵן שָׁם, וְאַחַר כֵּךְ בִּבְקָר נִסַּע פְּתָאוּם. וְרַדְפָּנוּ אַחֲרָיו עַד שְׁזַכִּינוּ
לְהַשִּׁיגוֹ אֶצֶל הַנֶּשֶׁר, וְאַחַד קִדְמוֹ שָׁם וְעַכְבוּ וּבֵאתִי אֲנִי וְחֻבְרֵי רַבִּי
נִפְתְּלִי וְנִהְנְהָ קִצֵּת וְאָמַר מָה אַתֶּם רוֹצִים אִם לְבָרֵךְ אֶתְכֶם אוֹ שְׂאֵמַר
לְכֶם תּוֹרָה. וְנָתַן לָנוּ בִּרְרָה לְבָרֵךְ. עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי הַבְּרָכָה תְּבָרְכוּ אוֹתָנוּ
כְּשֶׁתְּבוֹאוּ לְשָׁלוֹם מִלְּמַבְרַג וְעַתָּה אָמְרוּ לָנוּ תּוֹרָה.

עָנָה וְאָמַר אָמַר הִתְחַלָּה מִן הַנְּסִיעָה שְׁלִי וְאָמַר אֲזִי לָנוּ מֵעַנִּין הַמְּשַׁכֵּן
שְׁכָל אַחַד מִן הַצְּדִיקִים בּוֹנִים וְכוּ' כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּסִימָן רַפ"ב בְּהַתּוֹרָה
אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי. כִּי הַתּוֹרָה אֲזַמְרָה אָמַר בְּשָׁמִינִי עֲצַרְתָּ שְׁקָדָם
לָזֶה. וְאֲזִי עַל הָעֲגָלָה הִתְחִיל מֵעַנִּין הַמְּחַבֵּר לְהַתּוֹרָה אֲזַמְרָה הַנ"ל
הַמְּתַחִיל וְדַע שְׁמִי שֶׁיִּכּוֹל לַעֲשׂוֹת אֱלוֹ הַגְּנוּנִים וְכוּ' עַד בְּאַמַּת אָמְרוּ
הַחֲזֵן רוֹאֵה הֵיכָן הַתִּינּוּקוֹת קוֹרִין. וְאַחַר כֵּךְ נִשְׁקָנוּ אוֹתוֹ בְּיָדוֹ וְתַכְּף צְוָה
לְהַבְעֵל עֲגָלָה לְסַע וְנִסַּע מִשָּׁם בְּשָׁלוֹם וְעַדִּין אֵין אָנוּ יוֹדְעִים אֵיךְ מְרַמֵּז
בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת עֲנִין הַנְּסִיעָה שָׁלוּ לְלַעֲמַבְרַג שְׁנֵסַע אֲזִי.

וְאֲזִי בְּאוֹתָהּ הַשְּׁנָה נִדְפַס הַסֵּפֶר לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה הַרְבֵּה
לְסַפֵּר נִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעִים וְחֻסְדֵי ה' אֲשֶׁר הִפְלִיא אֲזִי עָמִי, וְסַבֵּב סְכוּת
בְּרַחֲמָיו לְחֹזֵר מִטּוֹלְטִישִׁין בֵּין יוֹם כְּפוּר לְסְכוּת, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה זְכוּתִי
לְגַמֵּר כְּתִיבַת הַסֵּפֶר שְׁנֵשֶׁרָף וְלִמְסֹר לוֹ סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן הַנִּכְתָּב
שָׁעַל יְדֵי זֶה נִדְפַס בְּאוֹתָהּ הַשְּׁנָה, וְלִדְבַר עָמִי הַרְבֵּה וְלִשְׁמַע
תּוֹרוֹת נִפְלְאוֹת מִמֶּנּוּ, אֲשֶׁר הֵם זְכוּת הַרְבִּים לְדוֹרוֹת. מָה אֲשִׁיב
לְה' כָּל תְּגִמּוֹלוֹהִי עָלַי, וְיִתְבָּאֵר בְּמָקוֹם אַחַר אִם יִרְצֶה ה'.

לטיול בתורתו

לעידוד העמקה והתבוננות
בליקוטי מוהר"ן

